

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

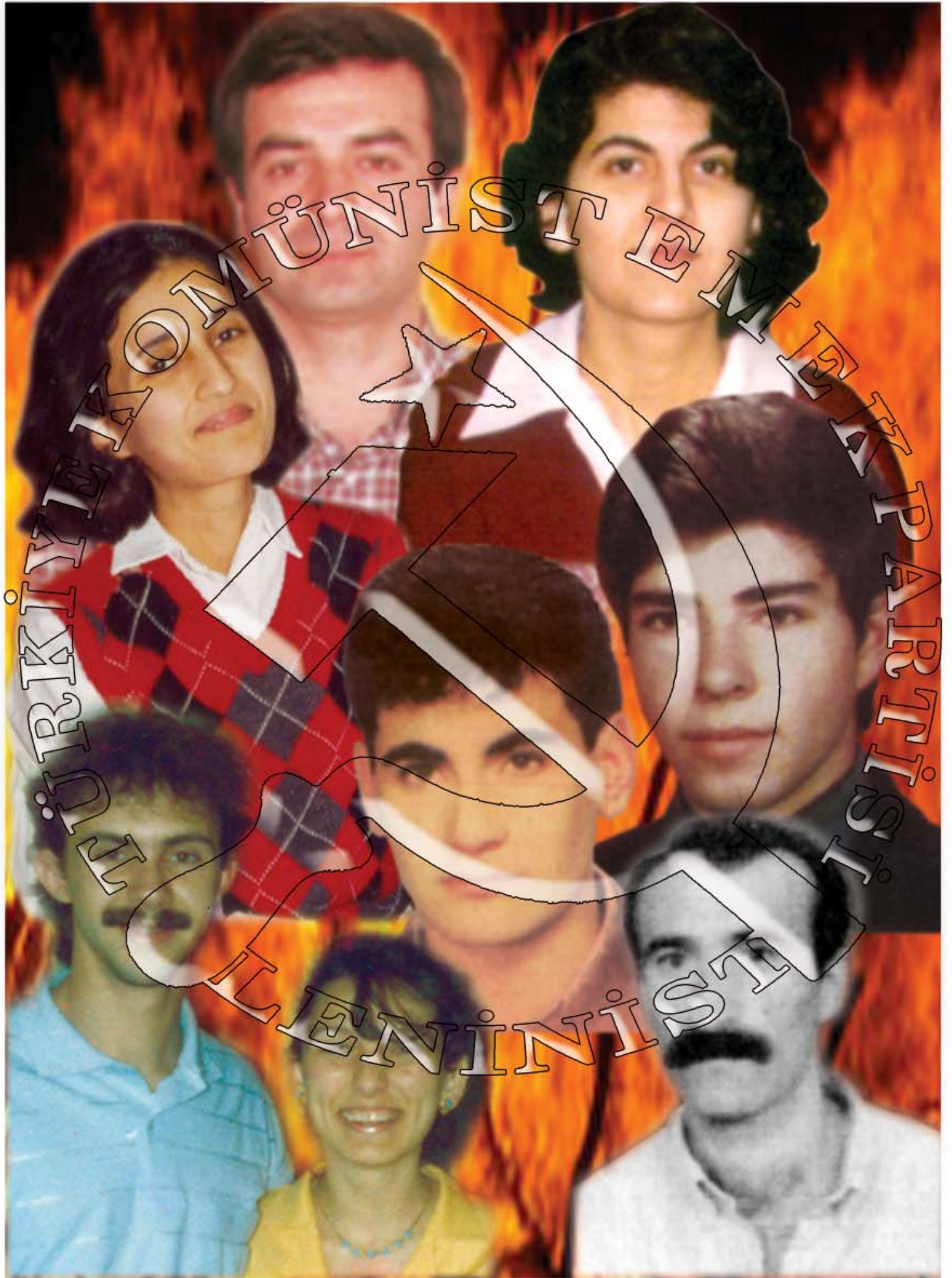
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

17. YILINDA DENİZLERİN YOLUNDA

LENİNİST SAFLARA

Unutma! Tarih bilinci ve sınıfsal öfkeyle
77'nin 30.yılında yine
1 Mayıs Alanına Taksimle Devrime

EN ÇETİN ŞARTLARDA YOL ALMAK

Devrimci bir sınıf, toplumsal ilişkileri değiştirmeye giriştiğinde, şartların lehte olmasını bekleyemez. Eğer koşulların lehte olmasını beklemiş olsaydı, tarih başka biçimde gelişirdi. Devrimci sınıf genel olarak, şartlar lehte olmadan harekete geçmek zorunda kalmıştır. Lehte olan şartları beklememiş, verili durumdan yola çıkmıştır. Eyleme geçmek için uygun an'ı beklemek yerine devrimci bir sınıf olarak her şart altında mücadelesini sürdürmüştür.

Koşullar tamamen olgunlaşmadan harekete geçmek zorunda olan devrimci sınıf için her şeyin çok zor olacağı daha en baştan bellidir. Ama en çetin şartlarda mücadele veren ve en eşitsiz koşullarda eylem yapmak durumunda kalan devrimci bir sınıf, böylesine güç bir süreçten geçtiği için, başarıya ulaşma yolunda etkin ve yetkin bir güç haline gelir.

Şartların lehte olmaması, demek değildir ki, toplumun önüne koyduğu amacın, koşulları da yoktur. Nüve halinde de olsa, çözümün maddi koşulları oluşmadan, toplum harekete geçmez. Bu şartlar, harekete geçmenin zeminidir. Toplum, bu zeminler az-çok doğmuşsa eyleme geçer. Bu temel üzerinde, uzlaşmaz sınıf çelişki ve karşıtlıklarına ve sınıf çatışmasına bağlı olarak bir dizi değişiklik ve gelişme yaşanır. Ama bu değişim ve gelişim her zaman lehte sonuçlar vermeyebilir. Örneğin devrimci bir sınıf olarak proletaryanın başarıya ulaşması için genel olarak dünyada objektif koşullar uygun olmayabilir. Fakat Paris Komünü'nde olduğu gibi ayaklanmak kaçınılmaz hale gelebilir. Bu durumda tarihin ne getireceği hesap edilmeden girişilir ve görülür. Proletarya devrimci bir sınıftır; devrimci bir sınıf olarak hareket etmek zorundadır. Tıpkı Almanya'daki Spartakist Ayaklanması gibi. Ya da Ekim Devrimi öncesi, "iktidarı ele geçirirsek bu şartlarda tarihin karşımıza ne çıkaracağını bilmiyoruz" diyenlere Lenin'in proletaryanın devrimci girişkenliğine vurgu yapması gibi. Ekim Devrimi'nin kendisi, böyle düşünelere gereken pratik yanıtı vermiştir.

Avrupa'nın genel koşulları proletaryanın lehine olmadığı halde Marx, ayaklanan Paris işçilerinin bu girişimine övgüde bulunur. Gerçekten Parisliler alkışlanacak bir tarihsel inisiyatif gösterirler. Lenin, Almanya'nın koşulları o sıra, bir devrimci ayaklanma için olgun olmadığı ve ayaklanmanın yenilgisi kesin olduğu halde, ayaklanma kaçınılmaz olduğu için Karl Liebknecht'in ayaklanma çağrısını cesaretle bulur. Fakat, sadece lehte şartlar olduğu zaman, harekete geçmeye hazır olan oportünistler, Marx'ın ve Lenin'in bu tavrını hiçbir zaman anlayamazlar. Onlara göre Marx ve Lenin birer Blankisttir. Tarih, harekete geçmeyi kaçınılmaz kılmasına rağmen, oportünistlerden sık sık duyarız: Şartlar uygun değil. Ya da kendilerinin hazır olmadığını söylerler. Bu mazetçilik yalnız bir ülke ile sınırlı değil, oportünizmin genel bir karakteri. Fidel Kü-

ba'da harekete geçtiği zaman, oportünist hareket, "öznel şartlar" "nesnel şartlar" tartışması yapıyordu. Dünya proletaryası ve mücadeleci halklar ise, devrimci girişimlerinden dolayı Fidel ve Che'nin yaptıklarını kutluyordu. Devrimci güçler her yerde var olan koşulları değiştirmek için yola çıkarlar.

Proletaryanın sınıf savaşımının üzerinde yükseldiği maddi koşullar, dışımızdaki koşullardır. Ve her ülkenin maddi koşulları, ekonomik gelişme derecesi, tarihi nedenlerle birbirinden farklıdır. Proletaryanın kendisi ve mücadelesi, içinde bulunduğu ülkenin somut koşullarında gelişir. Bir ülkenin ekonomik durumu ne kadar gelişkinse, o ülkenin burjuvazisi ve proletaryası da o kadar gelişkin olur. Burjuvaziyi de proletaryayı da geliştiren şartlar, aynı şartlardır. Maddi şartların gelişme düzeyi, proletaryanın toplumsal devrim mücadelesini her bakımdan etkiler. Çünkü proletaryanın çözeceği görevler, maddi-ekonomik koşulların durumuna bağlıdır.

Devrimin gelişmiş kapitalist ülkelerde değil de, görece daha az gelişmiş kapitalist ülkelerde olması, daha en başta proletaryanın karşısına çeşitli güçlükler çıkartır. Buradaki şartlarda ne burjuvazi gelişmiştir, ne de proletarya. Ücretli emekçiler nüfusun çoğunluğunun oluşturamaz. Kent ve kır küçük burjuvalarının belli bir ağırlığı vardır. Proletarya devrimi yapabilmek için, küçük burjuvaziyi ve köylülüğü yanına çekmek için yoğun bir çaba göstermek durumunda. Aşlında kapitalist sistemin kendisi her gün, her saat bu sınıflar için sayısız "ikna edici" faktör biriktiriyor. Bu "ikna ediciler"nin başında, kapitalizmin, onların ekonomik-toplumsal yaşamında yarattığı yıkım geliyor. Kapitalizmin yıkımı, onları, yaklaşan toplumsal devrime iter. Tüm bu gelişmelere rağmen yaşam ilkesi "özel mülkiyet" olan bu güçleri yanına çekmek proletarya için çok kolay değildir. Proletaryanın nüfusun çoğunluğunu oluşturmadığı yerlerde büyük zorluklar, iktidara gelmeden önce başlar, iktidara

geldikten sonra da devam eder; devam etmek, iktidara gelmekten daha zordur.

Rusya proletaryası, Ekim Devrimi'nde bu zorlukların tümünü yaşadı. Tarihsel gelişme nedeniyle devrim bir dizi gelişmiş kapitalist ülkede (Avrupa'da) değil, geri ekonomik yapıya sahip bir ülkede (Rusya'da) gerçekleşti. Beklenen Avrupa devrimi de yardıma gelemedi. Devrimci Rus proletaryası iktidarı ele geçirmek zorunda kaldı. Dünya devrimi o sırada gerçekleşmiyorsa, kendisi iktidarı ele geçirecek, dünya devrimini hızlandırabilirdi. Ama bu görevi üstlenmenin zorlukları da kaçınılmazdı. Avrupa'da devrim gerçekleşmeyince; içeride köylülüğe dayanmak zorunda kalındı. Proletarya nüfusun çoğunluğunu oluşturmadığı için, proletarya diktatörlüğünü kurmak ve sürdürmekle karşılaştığı zorlukları yenmek için olağanüstü büyük çaba harcamak durumunda kaldı. Hem içeride sömürücü güçlerin üstesinden gelmek, hem de emperyalizmin saldırılarını izlemek için, yorucu, yıpratıcı bir savaş yürütmesi gerekiyordu. Fakat tüm bu ağır, yıpratıcı şartlarda elde edilen zafer, gerçekten utkun bir zafer oldu. Bolşevik Parti önderliğindeki devrimci proletarya, tüm bu zorlukların bilincinde olarak iktidarı ele geçirdi. Tarih, başka türlü yapılmıyor.

Gelişmiş kapitalist ülkelerin dışında kalan yerlerde devrimin yapılması, kapitalist sistemin güçlü ekonomik, politik ve askeri saldırılarıyla sürekli karşı karşıya gelmek demektir. İki toplumsal sistem, iki karşıt güç, yan yana oldukları zaman, sınıf savaşımı çeşitli biçimlerde, ama şiddetle devam eder. Sonunda ya biri, ya diğeri yok olacaktır, ikisinin bir arada olması mümkün değildir. 20. yüzyıl boydan boya bunun mücadelesiyle biçimlenmiştir. Emperyalist-kapitalist sistemin saldırıları Ekim sonrası iç savaş yıllarında, 2.Dünya Savaşında ve çoğu da savaş yıllarında tüm yoğunluğuyla ve çeşitli biçimlerde kesintisiz sürdü. Güçlü bir kapitalist sistemin dışında sosyalizmi gerçekleştirmek, bu ülkelerde sosyalizm gerçekleşene dek her zaman baskı, saldırı ve yıkıcı faaliyetlerle yüzyüze gelmek demektir. Ve emperyalist-kapitalist sistemin baskısıyla ve saldırılarıyla karşı karşıya gelmeyen sosyalist ülke yoktur. Her sosyalist ülke; kapitalizmin saldırıları, kuşatması ve yıkıcı faaliyetleri altında yol almak durumunda.

Tarihe bu şekilde yön veriyor diye, her dönem proletaryanın gözünü korkutmak isteyenler çıkmıştır. Böyleleri sınıf mücadelesinin dışında kalmayı, bazen "dünya şartları sosyalizme geçiş için henüz uygun değildir", diyerek, bazen de "proletarya iktidarı almaya hazır değildir" diyerek gerekçelendirirler. Ama, sosyalizme barışçı, ılımlı ve yumuşak bir geçiş yapılacaksa, koşullar da bunun için uygunsa, onlar da sosyalist olmaya hazırlar. Ancak, tarih yapmak, devrimci bir sınıf için bir seçenek sorunu değildir. Yine tarihsel gelişmeyle, o anki nesnel durumla ilgili bir sorundur. 19. yüzyıldaki proletarya ayaklanmaları Avrupa gericiliğinin orta yerinde gündeme geldi; 20. yüzyılda ayaklanmalar güçlü bir emperyalist-kapitalist sistemi karşısına almak durumunda kaldı. Hem ayaklanma sırasında birleşik bir dünya karşı-devrimini karşısına aldı, hem de iktidara

geldikten sonra. İşte Küba Devrimi. Kırk yıldan fazla bir zamandır emperyalizmin birleşik saldırıları altında ilerliyor. Yıllardır süren bu saldırıları ve ablukayı göğüslemek, Küba için hiç de kolay birşey değildir. Sürekli büyük güçlüklerle yaşamak zorunda kaldı. Ama, insanlığın kurtulması yolunda büyük bir cesaret örneği yarattı.

Proletaryanın kurtuluş yolunda, yalnızca zorluklar ve engeller yok; devrim için olanaklar ve yeni ilişkiler de var. Kapitalizmin gelişmesi, sermayenin büyümesi demek, proletaryanın sayısının artması, emek-sermaye çelişkinin gelişmesi ve maddi koşulların komünist devrim için olgunlaşması da demektir. Kapitalizm öyle özgül bir üretim sistemi ki, burjuvazinin kendisi proletaryayı iktidara getirecek koşulları hazırlar. Nüfusun büyük çoğunluğunu mülksüzleştirerek; böylece mülkiyetine çok kısa sürede mülksüzler tarafından el konulması şartlarını hazırlamış olur. Kapitalistlerin halkı mülksüzleştirmeleri yüzlerce yıl sürdü; halkın kapitalistleri mülksüzleştirmesi sosyalist örneklerde görüldüğü gibi çok kısa sürede gerçekleştiriliyor. Öte yandan proletarya, hiçbir ülkede tek başına hareket etmek durumunda değildir; her yerde, proletaryanın dünya ordusunun sıkı dayanışma ve desteğine sahiptir. Emperyalizm, Küba'yı işgal edemiyorsa, bir nedeni tüm Küba halkının yiğitçe savaşmasıdır, diğer nedeni de dünya proletaryasının varlığı ve dayanışmasıdır. Komünist bir dünya bu mücadeleden doğuyor.

Kapitalizmden komünizme geçiş zor ve sancılı bir süreçtir. Geçiş, bir çağı kapsar. Komünizm yolunda kapitalizme karşı mücadele görece daha az gelişmiş kapitalist bir ülkede verilince, kendine özgü güçlüklerinin olacağı da ortada. Burada proletaryaya daha büyük fedakarlık yapmak düşer. Sosyalizme geçmek için daha çok zorluğu ve engelleri aşmak zorunda. Gelişmiş kapitalist ülkelere göre, iktidarı ele geçirmek daha kolay olsa da, ekonomik geriliği nedeniyle devam ettirmek daha zordur. Tüm bu zorluklar, yıpratıcı ve yorucu mücadele süreci, devrimci harekette bazen "sol" sapma eğilimlere, bazen de sağ sapma eğilimlere yol açabiliyor. Ancak içinde bulunduğu koşulları doğru çözümlenebilen, görevinin bilincinde olan komünist güçler, sapmalara uğramadan hedefine kararlı olarak ilerler. Proletarya mücadelesinin sermayenin ağır politik terörü altında verildiği ülkelerde, devrimci mücadele ağır bedeller ödemek zorunda kalıyor. Devrim mücadelesinin zafere ulaşması bu nedenle onyıllar boyu devam ediyor. Ağır bedelleri ve uzun süre mücadele etmeyi göze alamayanlar, devrimci mücadelenin dışına düşebiliyor. Küçük burjuva devrimci hareketler ise sağ bir çizgi izleyerek, soluğu burjuva güçlerin yanına alıyor. Esas olarak bu çevreler, proletaryanın devrimci mücadelesinin gözden geçirilmesini istiyor. Proleter devrimci komünizm ise her şart altında devrimci biçimde düşünür, devrimci olarak hareket eder ve devrimi hedefler.

C.DAĞLI

Sabah gazetesinin manşetten duyurduğu “Gerillayı dağdan indirme planı”, ne bir takım kişi ya da kurumların kafalarında esen iyi niyetli rüzgarlardır, ne de daha önce benzer

söylemlerde olduğu gibi bir kandırma ve oyalamacadır. Çünkü bu seferki plan, emperyalist-kapitalist sistemin Ortadoğu’da karşı karşıya bulunduğu durum tarafından destekleniyor. Dahası, bu planın arkasında bizzat ABD ve AB emperyalizmi var.

Gazze’den Basra’ya, oradan Diyarbakır’a doğru çizilecek bir üçgende yaşananlar göz önüne getirilirse, durum daha iyi anlaşılır. En ileri teknolojik silahlarla donanmış dünyanın en güçlü orduları, bu üçgen içinde yer alan ve dünyanın en çok silahlanmış halklarına karşı vahşi bir savaş yürütüyorlar. Emperyalist-kapitalist dünyanın bütün çelişkileri adeta bu üçgen içinde toplanıp, olabilecek en keskin biçimlerde kendini ifade ediyor, kendine çözüm arıyor. Bu yüzden, birbirinin içine girmiş çıkarlar ayrışıyor, iki arada bir derede kalmak zorlaşıyor ve koşullar bölge halklarını keskin-kararlı tercihler yapmaya doğru sürüklüyor.

Bu üçgen içinde yaşayan her halk gibi, Kürt halkı da aynı tarihi karar günlerine yaklaşıyor. Kendisiyle yapılan bir röportajda C. Bayık, şunları dile getirirken, bu gelişmelerin pekala ayırında olduğunu ifade etmiş oluyor:

“... Kürt özgürlük mücadelesi, son gelişmelerle birlikte çok hassas, çok kritik bir döneme girmiş bulunuyor. Artık burada ya çözüm, ya tasfiye olur. Başka bir şey olmaz. Onun için ortaya çıkacak

KÜRT HALKI İÇİN TARİHİ KARAR GÜNLERİ

durum, stratejik sonuçlara yol açacak bir durumdur; taktik sonuçlara değil” (5 Ağustos Gündem)

Bizce de öyle. İsrail’in Lübnan’a vahşice saldırısıyla yeni bir dönemece giren Ortadoğu koşulları, burada yaşanan bütün halklara aynı ikilemi dayatmaya başladı: Ya emperyalist çıkarlara hizmet etmek, onun çöküşü önünde engel olarak ona köleleşmek: ya da çoluk-çocuk korkunç bir vahşetin kurbanı olmak pahasına emperyalizmin çöküşünü hızlandırmak. Yani, ya Barzanileşeceksin ya da Filistin-Lübnan halkları gibi dişe-diş bir kavganın içine gireceksin. Tarihin halklar önüne çıkardığı derin bir çatışma anıdır bu. Aynı kader tokmağı, Kürt halkının kapılarını zorluyor. Buna neden olan, ne Kürt halkının kendi özgür iradesidir; ne de UKH’nin stratejik-taktik planlamalarıdır. Bu seçim, dünya çapında çok sert sınıf mücadelesinin bir sonucu olarak Kürt halkının önünde duruyor. Sabah gazetesinin duyurduğu “dağdan indirme” planı, işte bu koşullarda anlamını buluyor.

Türkiye’ye Biçilen Yeni Misyona

Daha önce de belirtmiştik: Küresel iç-savaşta Türkiye, emperyalist-kapitalist sistemin operasyonel bir karşı-devrim üssü olarak hazırlanıyor. Bu misyonun çerçevesi, Filistin’den Bağdat’a, Tahran’dan

Gürcistan’a dek uzanıyor. Emperyalist sistemin kaderi, bu topraklarda kimin üstün geleceğine bağlı. Ya batacak ya da ömrünü biraz daha uzatma olanağı bulacak.

ABD, giderek Bağdat sınırlarına doğru geri çekilen BOP’tan umudunu kesmeye başlamıştı. Yanki ordusunun Irak’ta saplandığı bataklık ve neredeyse yenilgiyi itiraf eder duruma gelmeleri, en az ABD kadar, diğer emperyalist ve bağımlı kapitalist ülkelere, tehdit dolu bir gelişme olarak görüldü. Derken..., İsrail’in Lübnan vahşeti, BOP’un girdiği çıkmazda yeni bir kapı açtı. Tüm kapitalist dünya, eğer kendi halklarından çekinmeselerdi, İsrail’in özellikle çocukları hedefleyen bu korkunç vahşetini, isterik alkışlar, sevinç ve kudurgan bir zevkin sarhoşluğuyla karşılardı. Ama, bu alçakça duygularını açıktan göstermek yerine, vahşeti sessiz bir tatmin duygusuyla izlemeyi tercih ettiler. Yine de, tek başına İsrail, BOP’un çıkmazlarına ilaç olamazdı.

3. Dünya Savaşında halkların celladı olmak, öyle kolay değil. Her şeyden önce, buna uygun bir militarist şekillenme, buna uygun bir askeri aygıt ve en önemlisi, buna uygun bir sınıflar dengesi gerekiyor.

Böyle bir ordu, Ortadoğu bölgesinde var. Yeni silahlar, yeni savaş uçakları, akıllı bombalar ve bunlara uygun örgütlenmiş askeri birimlerle desteklendiğinde, Türkiye İsrail’in yolundan pekala yürüyebilirdi. Nitekim, ABD ile imzalanan “stratejik vizyon belgesi” ile birlikte, silahlı güçlerde buna uygun düzenlemeler gündeme gelmeye başladı. Profesyonel asker ve subaylardan oluşan tıpkı ABD özel timleri gibi titiz bir eğitimden geçen Özel Kuvvetler Komutanlığı’nın kolordu

düzeğine yükseltilmesi, Büyükanıt'ın "Kara kuvvetlerimiz 140 bin kişi azalacak" açıklamaları. Buna paralel olarak satın alınan "akıllı bombalar"... Bütün bunlar Türkiye'nin bölgede, sermaye dünyası adına, büyük konvansiyonel savaşlara değil ama vur-kaçlar, sızmalar, keşifler, sabotajlar ve kent savaşları için hazırladığına işaret. Peki ya, bu misyona uygun siyasal koşullar?!

İğneli Fıçı İçinde Yaşamak

Türkiye'nin sağlam bir karşı-devrim üssü haline gelebilmesi, bir dizi siyasi koşullara bağlı. Birincisi, Güney'de kurulu federe devleti kabul etmenin ötesinde bir ittifak geliştirmek. Bu koşul yerine gelmeden, Türkiye'nin Ortadoğu'da rahatça hareket etmesi olanaksız. Son üç yılda, özellikle tekeli şirketler, Erbil ve Süleymaniye'ye neredeyse akıncı seferleri düzenledi. Daha şimdiden, "Kuzey Irak bizim arka bahçemiz olmalı" diyor bu tekeli şirketler. Bürokrasi, özel sermayenin açtığı yoldan ilerler. Biraz da geç olsa bile şimdi Türkiye, Güneydeki federe devletle daha gelişmiş ittifaklara hazırlanıyor.

İkinci koşul, çok daha önemli. Sağlam bir karşı-devrim üssü haline gelebilme için; devrim belasından kurtulmak ve iç savaşı tasfiye etmek bir zorunluluk. Ama işbirlikçi tekeli egemenlik bunu nasıl yapacak? İşçiler, diğer emekçiler ve Kürt halkını iç savaşın ateşleri ortasına sürükleyen derin çelişkiler ortadan kalkmadıkça, devrim belasından kurtulmak mümkün mü? Üstelik ekonomik koşullar, tıpkı Ordu'da olduğu gibi, emekçi sınıfları büyük kitleler halinde tekellerden koparıırken, gecekondularında tekeller, daha fazla ileri gitmekten korkarken, nasıl başaracaklardı bu büyük görevi? Belki dağdakileri tasfiye ederek başlamak gerekliydi ama gerillanın kararlığı, Barzani'nin "asla giremezsiniz" dediği topraklardaydı. Devrimi tasfiye etmek için atılacak bir adım, yukarıda dile gelen birinci koşulu geçersiz hale getiriyordu.

İşte bu koşullarda ABD, Kürt halkının silahlarının elinden alınması için hazırladığı plana hız verdi. Bu plana göre,

PKK silahlarını bırakarak, devrimci amaç ve hedeflerinden tamamen vazgeçtiğini açıklayacak; bu karşılık Türkiye, kendi egemenlik sisteminde büyük geldikler açmayan küçük ödümler verecekti. Örneğin, bir genel af, Kürtçe TV ya da Kürtçe eğitim hakkı gibi... ABD, kendi emperyal tarihine dayanarak, bu ödünlerin burjuvazinin egemenlik sisteminde hiçbir sarsıntıya yol açmayacağını düşünüyor olsa da, Türkiye'de iç savaşın yarattığı hassas dengelerden habersiz görünüyor. Çünkü, bu türden ödümler, sermayeyi egemen olmaktan çıkarmaz ama karşı-devrim şovenizm ve kanla öylesine beslenmiş ki, her türden ödün karşısında tahammülsüz. Bu tahammülsüzlük, tekeli sermayeyi "politik çevirme" hareketine girişmekten alıkoymuyor. En son ABD'nin PKK'ye silahları bırakma çağrısı yapması, devleti ciddi anlamda rahatsız etti. Bunda bir "muhataplık" sezilen TC devleti, duyduğu rahatsızlığı sızlana sızlana dile getirdi. UKH'nin bu çağrıya "somut öneriler ortaya konsun" şeklinde yaklaşması da devleti rahatlatmadı ve diken üstünde tutmaya devam ediyor.

Her ucu bir büyük çıkara dokunan ve açmazlarla dolu bu koşullar, hükümeti adeta iğneli bir fıçının içine sokmuş gibi. En ufak bir dokunuş bile, iğnelerin acısını arttırıyor. Bu plana dair bir gazeteci sorusuna başbakanın verdiği "bunlar ihanet sorularıdır" karşılığı, hem bu planın varlığına, hem de egemenlerin nedemli zorlandığına dair güçlü bir kanıt oluşturdu.

Süreç Karşısında UKH'nin Tavrı

"Gerillayı dağdan indirme" planlarının arkasında, görüldüğü gibi, Türkiye'de devrimi silahsızlandırıp, burayı karşı-devrimin operasyonel üssü haline getirme hesapları var. Ulusal hareketin saflarında net bir tutumun hakim olduğunu söyleyemeyiz ne yazık ki!? C. Bayık, sözünü ettiğimiz röportajında, ABD'nin emperyalist karakterini bir kenara koyarak, şunları söylüyor:

"Amerika, Ortadoğu Projesini Türkiye-Irak-ABD üçlüsüne dayandırmak istiyor. Bütün çabası bu üçlüyü geliştir-

meye yönelik. Türkiye'yi İran ve Suriye'den koparmaya yönelik. Aksi takdirde Ortadoğu Projesinin fazla gelişmeyeceği ortadadır. (...)

'Ortadoğu Projesini hangi güce dayandıracak?' Burada ciddi sorunlar yaşayacağı ortadadır. Nitekim yaşıyor da. Kürtleri kazanmayan hiç bir çözüm barzaniye gidemez. Bu netleşmiştir. Onun için yapılması gereken Türkiye'de Kürt sorununun çözümüne çalışmaktır"

Türkiye'nin ABD'yle ilişkilerini düzelterek ve onu Ortadoğu Projesinde rahatlatmak bir çözümün, nasıl bir "çözüm" olabileceği bir yana, Kürt halkına önerilen yolun, Barzanileşme yolu olduğu açık değil mi? Öte yandan, yine Gündem gazetesinde Yüksel Genç, ABD'ye bağımlı olmanın sakıncalarına şöyle bir değinmeden edememiş:

"Salt ABD'ye dayalı politika belirlemenin bağımlı tüketiciliğiyle, ulusallık da dahil, bölge gücü olarak demokrasi gücü olma zeminlerini heba etme riskiyle karşı karşıya bulunan Kürtler, doğru bir politika belirlemek zorundadırlar"

Bunun, şöyle bir değinilip geçilemeyecek kadar önemli ve güncel bir risk olduğu ortadadır. Ortadoğu'da emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu sıkışık durum, şimdilik tehdit dolu açıklamaların arkasına gizlenmek istenen bu planı, güncel-pratik bir sorun durumuna getirmiştir. Evet Kürt halkı tarihinin en ciddi sınavına hazırlanıyor: Ya bir kaç ödün (Türkiye bu ödünleri verebilir. Hem de erken genel seçimle alelacele koalisyon ortağı oluvermiş bir MHP ve "sert" Büyükanıt'ın imzaları eşliğinde... Tekeli sermaye, politik temsilcilerine bu türden "cilveli" oyunlar hazırlamayayı, kendi çıkarına uygun görüyor) karşılığında silahlı güçlerin tasfiyesi ve Türkiye'nin Ortadoğu'da karşı-devrim için operasyonel bir üs haline gelmesine seyirci kalmak; ya da en başka Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin anti-emperyalist anti-kapitalist devrim dinamikleriyle birleşerek, Ortadoğu'nun kaderini Filistin, Lübnan ve Irak'taki halk savaşçılarıyla el ele, omuz omuza yeniden çizmek. Orta yol yoktur. □

3.DÜNYA SAVAŞI YAYILIYOR

İsrail'in önce Gazze'ye, ardından da Lübnan'a saldırmasıyla birlikte birçok burjuva aydın, yazar-çizer takımı şaşkınlıkla "ne oluyor", "3. Dünya Savaşı mı başladı?" diye sormaya, yazmaya başladı. Bu sadece Türkiye'de değil, dünyanın pek çok yerinde yazılıp çizilen bir konu oldu şimdilerde. ABD kongresinin eski sözcülerinden bir senatör, "Şu anda 3. Dünya Savaşı olarak tanımlayabileceğim bir durumun ilk aşamalarındayız" diyor (1 Ağustos tarihli Birgün Gazetesinde). Temmuz ayı içinde Cumhuriyet'ten E. Yıldızoğlu bu konuya ilişkin yazılar yazdı, yine Cumhuriyet'ten Temmuz sonunda İlhan Selçuk, yani Kuva-yi Milliyecilerin "sonuncusu", 40 yıllık komünizm düşmanı, aynı konuyu yazdı.

İsrail daha önce de G. Lübnan'a saldırmış, hatta uzun yıllar işgal altında tutmuştu. Aynı şekilde Gazze olsun, Batı Şeria olsun bütün Filistin onlarca yıldan beri İsrail işgali ve vahşeti altında yaşıyor. O zaman 3. Dünya Savaşını aklına dahi getirmeyenler, şimdi 3. Dünya Savaşı diyorlar. Çünkü artık bu gerçek her yerde, her olayda kendini tekrar tekrar kabul ettiriyor, burjuvazinin kimi akıldaneleri de artık bunu itiraf etmek, kabullenmek zorunda kalıyorlar. Yani, artık zaten var olan bir şeyi gizleyemedikleri için kabul ediyorlar.

Aslında şimdi olan şey 3. Dünya Savaşının başlaması değil, çoktan başlayan ve yıllardır süren bu savaşın genişlemesi, yayılmasıdır. Burjuvazinin bir kesimi, önceleri, tıpkı 2. Dünya Savaşında olduğu gibi bu gerçeğe gözlerini kapatmak, yok saymak istedi. İspanya iç savaşını saymazsak, 2. Dünya Savaşı Batı Çekoslovakya'nın işgaliyle başladı. Fransa, İngiltere ve ABD buna ses çıkarmadı, göz yumdu ve böylelikle faşist Almanya'yı ve Hitler'i cesaretlendirdi. Bu defa da aynı şey oldu, ABD önce Afganistan'ı işgal etti, diğer burjuva güçler buna ses çıkarmadı, dolaylı bir onay verdi. Bundan cesaret alan ABD, bir süre sonra Irak'ı işgal etti. Diğer emperyalist devletlerden buna karşı da ciddi bir itiraz gelmedi, hatta ganimeti paylaşmak için gizli ya da açık destek verdiler. Ancak Irak halkının işgal karşısındaki güçlü direnişi ve uzayan Direnme Savaşı, dünyanın her ye-

rinde halkların desteğini ve sempatisini kazandı; bütün ülkelerde, emperyalist ülkeler de dahil savaşa karşı güçlü bir hareket yarattı.

ABD emperyalizmi, bu durumdan çıkışın bir yolu olarak uzun yıllardan beri Ortadoğu'daki koçbaşı olan İsrail'i devreye soktu. İsrail için bahane hazır; Güney Lübnan'dan çekildiği günden beri sınır boylarından hiç eksik olmayan küçük çaplı çatışmaları öne sürerek yeniden saldırdı. Aslında herkesin bildiği gibi şu anda Lübnan savaş arenasında; asıl olarak İran-Suriye ikilisiyle ABD arasındaki savaşın ilk raundu yaşanıyor.

Bu gerçeği yani savaşı görmek için diplomasiye bakmak bile yeter aslında. 1. Dünya Savaşı sonrası Cemiyet-i Akvam kuruldu, ancak 2. Dünya Savaşı bunun sonunu getirdi. Çünkü Cemiyet-i Akvam, 1. Dünya Savaşının sonunda oluşan statükoyu korumak için kurulmuştu. Şimdi de Birleşmiş Milletler (BM) aynı akıbete uğruyor. 2. Dünya Savaşının oluşturduğu statüko yıkıldığı için, diplomasinin yerini silahlar aldığı için, BM giderek karar alamaz, uygulayamaz duruma geliyor. Denilebilir ki, önemli konularda hiçbir şey yapamıyor, hatta ABD'nin izin vermemesi nedeniyle İsrail'i kınama kararı dahi alamıyor, her geçen gün biraz daha işlevsiz hale geliyor. Bu bile savaş gerçeğini göz-
lere sokmaya yetiyor.

3. Dünya Savaşı

3. Dünya Savaşının başlangıcından, hatta daha öncesinden beri emperyalizmin kullandığı ideolojik argüman, Ortadoğu'da da kullanılıyor: "Medeniyetler Çatışması". Hatırlanacaktır, 11 Eylül'den sonra ABD devlet başkanı G.W. Bush, 3. Dünya Savaşını "terörizme karşı küresel savaş" diye ilan etmiş, bunun argümanı olarak da medeniyetler çatışmasını kullanmıştı. İşte Lübnan'da da her yerde olduğu gibi emperyalizmin politikası dinci gerici güçleri öne çıkararak oldu: Lübnan'da Hizbullah öne çıkarıldı.

Her toplumsal hareket, görünüm biçimi ne olursa olsun, ister dinsel isterse başka bir biçim, asıl olarak politik bir harekettir. Politik bir hareket olarak da sınıfsal bir harekettir, bir toplumsal sınıf ya da katmanın kendisini ifade edisidir. İşte Hizbullah da tıpkı Filistin'deki Hamas gibi mülk sahiplerinin, Güney Lübnan'ın kentlerindeki kırlarındaki burjuvaların örgütüdür.

Başta da söylediğimiz gibi, burjuva kesimlerin bile artık kabul etmek zorunda kaldığı 3. Dünya Savaşı gerçekliği karşısında, ortalama sol hareket tam bir suskunluk içinde. Kendi reform hayalleri uğruna, kendi rahatları kaçmasın diye bu gerçeğe gözlerini kapıyor, yok saymayı sürdürüyorlar. Ancak onlar için bile bu kolay olmuyor, bütünü yok saysa da parçayı kabullenmek zorunda kalıyorlar. Savaş kapıya dayandığı için olsa gerek, Ortadoğu için bir tavır alıyorlar.

Başını Evrensel-EMEP çevresinin çektiği ortalama sol hareket, burada "direniş" adına, "anti-emperyalizm" adına devrim ve komünizm düşmanlığı ayyuka çıkmış Hamas-Hizbullah gibi "yeşil-kuşak" ürünü dinci-gerici örgütleri, burjuva güçleri destekliyorlar. Başını Evrensel-EMEP çekse de, genel olarak ortalama sol hareketin tavrı böyle.

Evrensel-EMEP çevresi, Türkiye'de de son dönemde Saadet Partisini öne çıkardı. Bu parti ki 70'li yılların sert iç savaş sürecinde faşist MC hükümetlerinin vazgeçilmez ortağı MSP'nin kendisidir. Aynı biçimde 90'lı yılların ortalarında hükümet olduğu zaman da o faşist çizginin ısrarlı savunucusu-uygulayıcısı olduğunu gösterdi. Bu kez faşist iç savaş hükümetinin büyük ortağı olarak RP adını almıştı. Bu

süreçte "Milli Görüş", "Batı Kulübü" demagogilerini sürdürürken, emperyalizmin işbirlikçisi olduğunu, IMF'ciliğini iyice ortaya serdi. Bu da yetmedi, İsrail Siyonistleriyle TC adına ilk askeri anlaşmayı imzaladı; hem Kürdistan'daki askeri operasyonlarıyla hem cezaevlerine yönelik saldırılarıyla katliamcılığını ve halk düşmanlığını ispatladı. Hem de kaçınıcı defa.

Bütün bunlar bilindiği halde, ortalama sol uzunca bir süredir dinci-gerici hareketle flört etmeyi sürdürüyor. Evrensel-EMEP ise bu süreçte Saadet Partisi gibi bir halk düşmanını öne çıkarıyor, güç kazandırıyor.

Niyetleri ne olursa olsun somut durum budur. Diyalektik olarak soyut bir gerçeklik yoktur, gerçek her zaman somuttur. Somut olansa hem içerde hem de Ortadoğu'da dinci-gerici-faşist partilere, güçlere destek verdikleridir. Bu da tam bir halk düşmanlığı, sosyalizm düşmanlığıdır.

Uzun bir süreden beri ortalama sol hareketle Leninistlerin ayrı ayrı yerlerde durdukları biliniyor. Bu ayrımın temelinde yer alansa sınıf bakış açısı. Biz Leninistler için her olaya, her gelişmeye yaklaşımı belirleyen proletaryanın sınıf bakış açısıdır. 3. Dünya Savaşı'na, anti-emperyalizm sorununa ya da diğer sorunlara bakış, hep aynı perspektiften, proletaryanın sınıf bakış açısından ve sınıf çıkarlarına göre olur.

Daha İsrail'in Lübnan'ı toplar ve uçaklarla bombardımana başladığı günlerde Lübnan Komünist Partisi, "Şimdi silahları kuşanma zamanı" diyerek tavrını ortaya koydu. Bütün dünyanın bildiği gerçek, 1982'den 2000'e dek yani Lübnan işgal altındayken ve iç savaş sürerken, Lübnan Komünist Emek Örgütü başta olmak üzere bütün komünist ve devrimci örgütlerin ağırlığı, etkisi belirleyiciliği vardı. Bu durum karşısında emperyalizm ve bölgedeki işbirlikçileri el ele, her yerde olduğu gibi burada da komünistlerin etkisini kırmak için Hizbullah'ın önünü açtı, destekledi, geliştirdi.

Bütün bunlara değinmemizin nedenine gelince, Evrensel-EMEP çevresi ve ortalama solun kimleri desteklediğinin açıkça görülmesidir. Ortadoğu'da daha da genişleyen 3. Dünya Savaşında Evrensel-EMEP çevresi ve ortalama sol, bir burjuva güç karşısında başka bir burjuva gücü desteklemektedir. Nasıl ki 1. Dünya Savaşı sürecinde II. Enternasyonal bir burjuva güce karşı başka bir burjuva gücü destekleyerek sosyal şovenizme evrilip çöktüyse, şimdi de bu savaşta ortalama sol, en başta da Evrensel-EMEP aynı yoldan yürümeye başladığını gösteriyor.

Oysa ki dünyanın her yerinde olduğu gibi, Ortadoğu'da da özgürlük, demokrasi ve sosyalizm proletaryanın eseri olacaktır. Arap proletaryası ve bölgedeki diğer proletaryanın öncülüğünde, hegemonyasında örgütlenen halkların mücadelesi ve bu mücadelenin zaferiyle özgürlük, demokrasi ve sosyalizm kazanılacaktır.

Proletaryanın devrimci sınıf partisinin, Leninistlerin tavrı her olayda olduğu gibi, burada da proletaryanın bağımsız sınıf çizgisini, politikasını öne çıkarmak, bu uğurda mücadeleyi yükseltmek olmalıdır. □

FINDIKÇILARDAN AYAKLANMA PROVALARI

Tarımsal üretimde tekelleşmenin sancuları, bütün toplumu sarsacak düzeye ulaştı. Temmuz ayının son günü, Ordu'da toplanan fındık üreticileri, 100 bin kişilik dev bir gösteri yaptılar. Yolu saatlerce trafiğe kapadılar ve polisle çatıştılar. Saatler süren olaylarda, onlarca yaralandı, gözaltına alındı. Olayın, tarımla birlikte ekonomimin bütün alanlarını emperyalist tam ilhaka sonuna kadar açan AKP hükümeti üzerinde bir balyoz etkisi yarattı. Nasıl yaratmasın? AKP bölgede %50'yi geçen bir oya sahip olmuştu. Şimdi her şey tersine döndü.

Tarımda Tekelciliğin İki Yolu

Lenin, tarımsal üretime kapitalist ilişkilerin egemen olmasının iki yolunu tarif etmişti. Evrimci ve devrimci yollar. Evrimci yolda feodal üretim bir iç başkalaşım yoluyla ve uzun süre feodal özelliklerini koruyarak kapitalizme ilerler. Devrimci yolda ise büyük toprak ağalarının mülksüzleştirilmesi hızla gerçekleştirilir ve kapitalizm altında olabildiği kadar özgür bir küçük üretici köylülük yaratılır. Türkiye'de kapitalizmin tarımdaki egemenliği, kuşkusuz, evrimci yoldan gerçekleşti.

Tarımda kapitalist egemenliğin iki yolu olduğu gibi, bu kapitalist temel üzerinde tekelleşmenin de iki yolu tarif edilebilir: Birincisi, ABD, Arjantin ve Brezilya gibi uçsuz bucaksız tarım alanlarıyla dolu ovalara sahip ülkelerde en açık biçimiyle görüldüğü üzere, tarım işletmelerinin büyük işletmeler haline gelmesi, maki-neli modern üretim ve ölçek avantajlarından yararlanarak küçük üreticileri topraktan kovmaları yoludur. Tarımda tekelleşmenin ikinci yolu, Asya ve Afrika'nın bağımlı ülkelerinde görüleceği gibi, milyonlarca küçük üretici üzerinde kurulan ticari tahakkümdür. Bu yolla, tekeli şirketler, doğrudan üretime girmeden, ancak küçük üreticinin piyasaya erişimini engelleyerek fiyatları kontrol etme olanağı elde ederler. Dünyadaki milyonlarca kahve üreticisi, Nestle-Starbucks-Jakobs gibi bir kaç dev tekelin egemenliğindeki dünya pazarları için üretimde bulunurlarken, bu bir kaç dev tekel, üretilen kahvenin ne kadarının hangi fiyattan satılacağına karar verirler. Nestle gibi tekellerin maliyet hesaplarında, kahve üreticilerine ödenen para, yalnızca % 4'lük bir paya sahiptir. (Bu hesap, M. Chossudovsky'nin Yoksulluğun Küreselleşmesi kitabından alınmıştır)

Tarımda tekelleşmenin birinci yolunda, ülkede tarımsal üretim, bilinen ekonomik kriz dönemleri dışında yıkıma uğramaz.

Ancak, tekelleşmenin ikinci yolu, küçük üreticileri kalabalıklar halinde üretim ve pazar dışında bırakarak, geride boşluğu dolduracak bir üretici faaliyet bırakmayarak, ülkeleri bir gıda felaketinin eşiğine getirir. Yakın dönemlere kadar büyük tarım üreticisi olan ülkelerden Somali, Etiyopya, Bangladeş'te bugün ortaya çıkan korkunç açlık tehlikesinin ardında, tarımda tekeli egemenliğin bu ikinci yolu bulunuyor.

Hemen belirtelim ki, bu iki yol arasındaki ayırım mutlak değildir. Herhangi bir ülke, hem birinci hem ikinci yoldan ya da bu ikisi arasında yüzlerce geçiş yolundan, tarımsal üretimde tekeli egemenliğe ulaşırlar. Türkiye'de Sabancı, Koç benzeri büyük sanayi tekelleri bizzat tarımsal üretime girdikleri gibi; özellikle sını-i ürünler üreten küçük mülk sahibi köylülük üzerinde bir avuç ticari işletmenin tekeli egemenliği daha baskındır.* Şeker pancarı, tütün, yaş sebze ve meyve, tahıl ve çayda bir süreden beri görülen tekeli egemenliğin yıkıcı etkisi, nihayet fındıkta toplumsal bir patlamaya dönüştü. Belki de fındık, tarımda küçük üreticiliğin son kutsal kalesiydi.

Son Kutsal Kale Nasıl Düştü?

Fındık, tarımdaki küçük üreticiliğin son kutsal kalesiydi. Çünkü, dünya fındık üretiminin %70'i, Samsun'la Trabzon arasında serpiştirilmiş binlerce küçük arazide karşılanıyordu. Tıpkı Fransız küçük köylüsünün kutsal kalesi eşsiz şarap üzümüne gibi, fındık, traktörün giremediği arazilerde toprağın, iklimin ve işçiliğin katkısıyla değer kazanıyordu. Her yıl ortalama 600 bin ton üretilen fındığın %90'dan fazlası, Avrupa'nın çikolata üreticilerine satılıyor. Çikolata üretiminin bu önemli hammaddesi, Avrupalı üreticilerin kolayca vazgeçebileceği bir ürün değil. Geçen on yılda, fındık yerine, badem gibi başka ürünleri geçirmeye çalışarak maliyetlerini düşürmeyi deneyen çikolatacılar, bunu başaramadılar. Bu ve benzeri nedenlerden ötürü, küçük üreticiler için fındık, adeta garantili bir gelir kaynağı durumuna geliyordu.

Dünya fındık ihtiyacının %70'inin bu denli kısıtlı bir coğrafyadan karşılanıyor olması, en başta Avrupalı çikolata imalatçıları için fiyat istikrarını tehdit ediyordu. Karadeniz bölgesinde rekolteyi düşüren herhangi bir doğal etken (sel, don, hastalık vs.) anında dünya fındık fiyatlarına yansiyordu. Böylece küçük üretici, rekolte düşük olsa bile, yükselen fiyatlar sayesinde ayakta kalabiliyordu. Devlet, sözde üreticiyi korumak adına Fiskobirlik'i kurdu. Fa-

kat asıl amacı, çikolata üreticilerinin ihtiyaç duyduğu fındık ihracını garantiye almak ve fiyat dalgalanmalarını belli sınırlar içinde tutmaktan ibaretti. Fiskobirlik yıllar boyunca, Almanya'nın Hamburg kentinde konumlanmış bir avuç çikolata devi ve onların finansörü bankalarla el ele, küçük üreticiyi yoksulluk sınırında gezdiren fiyat düzeylerini belirledi.

Dev çikolata şirketleri ve onların finansörlerinden oluşan Hamburg baronu, fiyat istikrarını bozan etmenleri ortadan kaldırmak için, fındık üretim alanlarını yaygınlaştırmaya girişti. Şimdilerde Sakarya, Düzce gibi yerler dışında, Gürcistan, Azerbaycan ve Hazar kıyılarında fındık üretimi teşvik ediliyor. (Gürcistan ve Azerbaycan'da fındık üretimi teşvik eden şirketlerden birincisi, İtalyan sanayi devi Ferrol; ve bu şirketin Türkiye temsilcisini fındık üreticileri yakından tanıyorlar: Cüneyt Zapsu). Bu sayede, fındık rekoltesine bağlı olarak yukarı-aşağı oynayan fiyatlar, bir "üretim fazlası" yaratılarak kontrol altına alınabilecek. Nitekim, Karadeniz fındığı 2004'teki don olayında %80'lere varan bir kayıp yaşarken, Sakarya-Düzce fındık ihracatında rekorlar kırılıyordu.

Hamburg baronları, yeni üretime açılan fındık ekim alanlarında, ilk yılların maliyetini karşılamak için, fiyatların aşırı yükselmesine izin verdi. Ağaçların belli bir verimliliğe ulaşması için gerekli süre, fındığı kabuğundan ayıran patos makinaları, yeni depoların kurulması ve ulaşım gibi ilk yılların maliyet yükselten etkileri, yükselen fiyatlar sayesinde giderildi. Eğer fındığın fiyatları, özellikle son üç-dört yıl bu kadar yüksek olmasaydı, Gürcistan-Azerbaycan-Hazar bölgesi gibi yeni fındık üretim alanları zor açılırdı. Şimdi bu sağlandığına göre, Hamburg baronları, dünya fiyatlarını düşürebilirdi. Baronlar adına bu işi yapacak olanlar, en başta Türkiye'deki büyük fındık ihracatçılarıydı.

Fındık Üzerindeki Kumarbaz Soyguncular

Hamburg baronları adına Türkiye'deki fındık ihracatını elinde bulduran sadece bir kaç şirketten söz edilebilir. Bunların en büyüğü Olton Gıda, 787 trilyonluk satışla, en büyük 500 sanayi şirketi arasında, 25. sırada. Olton Gıda, fındık ihracatının neredeyse yarısını tek başına yapıyor. Ve elbette, AKP hükümetiyle arası sıkı fıkı.

Tekel haline gelen bu ihracatçı şirketler, fındık fiyatlarının sürekli inişi-çıkışı üzerinden spekülasyon faaliyetleri yürüterek, karlarını katlıyorlar. Bu spekülasyon işlemine "alivreci" deniyor. Ancak bu işlem, bir sonraki yılın fiyatının tahmin edilmesine dayanıyor. Şirket, bir sonraki yıl fındığın fiyatının, diyelim ki, 2 YTL düşeceğini söylüyor. Ve çikolata devlerine binlerce ton fındık ihracını kağıt üzerinde gerçekleştiriyor. Karşılığında aldığı ihracat sertifikasını ise, o günün fiyatından paraya çevirme olanağına sahip. Eğer fiyat beklendiği gibi daha düşük çıkarsa, alivreci aradaki farkı doğrudan cebine indirmiş oluyor. Ama, daha yüksek bir fiyat olursa, alivreciler bu işlemde para kaybına uğruyorlar.

En büyük ihracatçılar, son üç-dört yılda sürekli yükselen fındık fiyatları nedeniyle, bu tuhaf kumarda para kaybettiler. Ve nihayet, Hamburg baronları da fındık fiyatlarındaki yükselmeye son verme kararı alınca, alivreciler son dört yılda kaybettiklerinin telafi etmek için, olmadık dalaverelere girmekten çekinmiyorlar. Piyasanın % 10 kadarını denetleyen Fiskobirlik'in kredi muslukları, hükümet marifetiyle kapatıldı. Fındık fiyatlarının daha da yükselceği söylentileriyle küçük üreticileri aşırı üretime teşvik ettiler

ya da bir önceki sezonun mallarını depolarda stoklamalarını sağlayarak, üst üste binen bir "arz fazlası" ortaya çıkardılar. Fındıkçılar bu oyunu anladılar. Ve bu oyunun arkasındaki büyük aktörlere, Hamburg baronlarına, tekeli ihracatçılara ve onlara her türlü siyasi desteği veren AKP'ye kaşı Ordu mitinginde öfkelerini kustular.

Bütün bu olanlara, Tarım bakanlığı hiç ses çıkarmadı ama, tekelin birinci dereceden muhatabı Sanayi ve Ticaret Bakanlığı, küçük üreticilerin içine düştüğü bu açmazı değerlendirmekte hiç geç kalmadı. Güya onları kurtarmak adına, tıpkı buğday üreticilerine yaptığı gibi, fındıkçıları da bankalar ile ihracatçılar arasındaki mengenede sıkıştırarak bir plan hazırlandı. Bu plana göre küçük üretici fındığını, bu alanda tekelleşmiş bir kaç şirketin depolarına teslim edecek. Ama, para yerine ona bir "kağıt" verilecek. Küçük üretici bu kağıdı paraya çevirebilmek için bankalarla "pazarlık masasına" oturacak. Ne adi bir plan ama! Eskiden, küçük üreticiler ile, Hamburg baronları ve onların temsilcisi tekeli ihracatçılar arasında geçen "eşitsiz" pazarlık masasına, şimdi bir de "bankalar" eklenecek. Tam bir mengene! Tam bir kumpas!

Küçük üretici köylülüğün son büyük mabedi, işte böyle kaybediliyor. Geçen dört yıl süresince, gelirleri iki kat arttıran, bunun karşılığında AKP'yi % 50 oranında oyla ihya eden fındıkçılar, Yeni Evre'nin toplumsal hareketlerine özgü bir sıçramayla, bir anda buldukları siyasal konumu terk ediyorlar. Ordu mitinginde oldukça dikkat çekici pankartlardan biri de şuydu: "Bizi dağa mı zorluyorsunuz?" Karadeniz'de şovenizmin etkisini herkes bilir. Ancak, bu pankartta dile gelen "dağ" sözcüğünün sembolik anlamı, şovenizmin bu bölgede aslında nasıl kırılğan bir yapıda olduğunu, en küçük darbeye nasıl tuzla buz olabileceğini gösteriyor.

Ordu'daki büyük miting kararlılığı, etkisi ve politik alanda yarattığı alt üst oluş, hemen aynı mengene içinde sıkışıp aynı sorunları yaşayan tütüncüleri, pancarcıları, buğdaycıları ve diğerlerini aynı yönde tepki göstermek üzere teşvik ediyor.

Bu topraklarda proletarya, kentlerdeki ve kırlardaki küçük mülk sahiplerinin sınıf ittifakına ve aktif desteğine dayanmadan, devrimde zafere ulaşamaz. Şimdi bu ittifak, bizzat sistemin kıskırttığı büyük eylemler temelinde kuruluyor. Şimdilik bir ittifakın belirgin bir çatıya, bir örgütsel birliğe sahip olmayışı önemli değil. Önemli olan proletaryanın ve küçük üretici köylülüğün aynı hedefe, tekeli kapitalizmin yıkımına karşı yürüyor olmalarıdır. Küçük üretici mitinglerinin muazzam kitleler toplaması ve öfke dolu oluşu, hem tekeli burjuvaziyi devrim karşısında soluksuz bırakıyor, hem de tekeliğin yarattığı yıkımın ortaya çıkardığı "ayaklanma" potansiyelinin ne denli gerçek, yakın ve ulaşılabilir olduğuna işaret ediyor. Bu açıdan Ordu miting, tekeli kapitalist sistemin suratında bir şamar gibi patlamıştır. □

* Tarımdaki küçük üreticilik üzerinde tekeli egemenliğin önemli araçlarından biri de, ulaşım ve nakliyede denetimin ele geçirilmesidir. Bu açıdan bakıldığında, son günlerde yalnızca bir çevre felaketi olarak algılanan Karadeniz "duble-yol" projesi, daha anlamlı görünüyor. Paralı geçiş gişeleriyle birbirine bağlanacak olan bu yol sayesinde, neredeyse mazot fiyatına çalışan yerel nakliyecilerin yerini, hızlı, tır filolarına sahip nakliye tekelcileri alacaktır. Büyük toptancılara çalışacak olan büyük nakliyeciler, küçük köylülerin ürünlerini pazara taşımalarının önündeki kocaman bir set oluşturacaklar. Double yolun, küçük üretici köylülüğün merkezi Karadeniz'de nasıl bir yıkım aracı olacağını görmek zor değil.

FİLİSTİN SOSYALİZMLE KAZANACAK!

Emperyalizmin dünya emekçi halklarına karşı giriştiği 3. Dünya Savaşı, İsrail'in Filistin ve Lübnan halklarına karşı vahşi saldırısı ve katliamı ile yeni bir düzeye ulaştı. İsrail'in giriştiği bu kanlı saldırı, tüm emperyalistlerin görmezden gelmesi; halkların da isyanlarıyla karşılık buluyor.

Türkiye burjuvazisi bu savaşa bir şekilde dahil olabilmek için Lübnan'a asker gönderme hazırlıkları yaparken emekçi halklar da 20 Ağustos günü Kadıköy'de alanlardaydı.

Haydarpaşa Numune Hastanesi ve Tepe Natilius önlerinde iki koldan toplanan sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve siyasi yapılar Kadıköy'e doğru yürüyüşe geçti.

Biz de Mücadele Birliği Platformu olarak bu mitingde "Özgürlük Demokrasi Sosyalizm İşçilerle Gelecek" ve Savaşan Halklar Kazanacak" pankartlarımızla alanda yerimizi aldık. Kızıl bayraklarımız, Filistin ve Küba bayraklarımız ve Lübnan'da ölümsüzleşen savaşçılarımızın resimleriyle kortejimizi oluşturduk. Toplanma yerinden Kadıköy Meydanı'na kadar sık sık "Savaşan Halklar Kazanacak", "Savra Savra Hatta Nasr", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Lübnan Halkı Yalnız Değildir", "Savaş Savaş Zafere Kadar", "Filistin'de Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Filistin Devrimle Özgürleşecek", "Ortadoğu Halkları Yalnız Değildir", "Kahrolsun Emperyalizmin Yeşil Kuşağı", "Kahrolsun Emperyalizm, Yaşasın

Devrim ve Sosyalizm", "Viva Küba, Viva Fidel" sloganları atarak yürüdük.

Miting alanına yaklaşırken, "17. Yılında Leninist Saflara" ve "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist sloganları duyuluyordu.

Kadıköy Meydanı'na geldiğimizde tertip komitesi adına yapılan ve işgalci ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin saldırılarına karşı mücadele çağrısı yapan bir konuşmanın ardından bu saldırılarda katledilenler için saygı duruşunda bulunuldu. Miting, yapılan konuşmalar ve Grup Yorum'un ezgileriyle sona erdi.

Binlerce kişinin katıldığı bu mitingde, emperyalizme ve siyonizme karşı mücadele eden dünya emekçi halklarının sesine bir ses de biz kattık. □

17. YILINDA DENİZ LENİNİST

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, nitel birikimi itibarıyla uluslararası gelişmeleri doğru tahlil edebilecek, üzerinde yaşadığımız topraklarda sınıf hareketine yön verebilecek güçtedir. Sorun onun kitle bağlarını on kat yüz kat artırmadadır. Günümüzde devrimin en acil, en pratik sorunu budur. Kitle hareketine yön verebilecek kadroların hızla bu çalışmaya girişmesiyle sonuç alınacaktır. Sorun kitlelerin örgütlenmesinde, onların içinden yeni kadroların çıkartılmasında, bu kadroların yetiştirilip yeniden kitlelere ulaşmak üzere seferber edilmesinde.

21. yüzyılın henüz başında, dünya üzerinde büyük toplumsal gelişmelerin yaşandığı bir döneme girdik. Daha geçen yüzyıl bitmeden Leninist Parti'nin yaptığı "Che Yüzyılı" belirlemesi, şimdi artık bir öngörü olmaktan çıkmış ve gerçekliğe dönüşmeye başlamıştır. Yeni yüzyılın daha ilk on yılı dolmamışken yaşanan gelişmelere bakan herkes, bundan sonraki onyılların nasıl gelişeceğini görebilir.

Dünya özellikle 11 Eylül provokasyonundan sonra tam bir küresel iç savaşa sahne olmaktadır. Başta ABD olmak üzere emperyalist-kapitalist sistemin, Yeni Evrede içine girdikleri sıçramalı çöküş sürecinden kurtulmak için, dünya halklarına, işçi ve emekçilerine, komünist, devrimci ve ilerici olan herkese karşı açtıkları savaş giderek yayılıyor. Ve artık bu savaşın hangi bölgeye ya da ülkeye sıçrayacağı aylarla yıllarla değil günlerle ölçülüyor. Bu savaşa karşı dünya halkları, işçi sınıfı ve emekçiler, komünist, devrimci ve ilerici güçler de ellerini kollarını bağlayıp beklemiyorlar elbette. ABD'nin başını çektiği emperyalist-kapitalist sistemin saldırılarına aynı sertlikte cevap veriyorlar ve emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü hızlandırıyorlar.

En son Lübnan'da İsrail'in almış olduğu yenilgi, emperyalist-kapitalist sistemin artık dikiş tutmayacağını gösteriyor. Her yanından lime lime dökülen bir sistemin ege-men olması mümkün değildir. Irak Direnme savaşı karşısında ABD'nin içine düştüğü durum, bir yıkım savaşından başka alternatifi kalmamış olan tüm emperyalist ülkeleri düşündürüyor. Adeta herkes filmin sonunu görmüşçesine paniğe kapılıyor ve kendilerini bekleyen korkunç sonu engelleyemeyecek olmanın telaşıyla hareket ediyor.

Ortadoğu, şimdi uzun yıllardır sönmeyen devrim ocağının yeniden daha gür alevlerini etrafına yaydığı bir coğrafyadır. Ve bu alevin ilk ulaşacağı yerin Türkiye ve Kürdistan olduğunu görmek için kahin olmaya gerek yok. Türkiye adeta barutla dolu bir mahzende ateşle oynuyor. Bir yandan Genişletilmiş Ortadoğu Projesi çerçevesinde "akınlar"a hazırlanırken, bir yandan akın akın üzerine ge-

İZLERİN YOLUNDA SAFLARA

len devrim heyulasından kurtulamamanın acizini yaşıyor. Ortadoğu'daki kıvılcımlar her an Türkiye ve K. Kürdistan'da zaten kurumuş olan bozkırı tutuşturabilir ve bozkır bir kez tutuşunca artık yangının nerelere ulaşacağı kolayca tahmin edilebilir.

Üzerinde yaşadığımız topraklarda bir devrimin zorunluluğunu ve kaçınılmazlığını görmek için, çok kısa zaman dilimine sıkışmış irili ufaklı birçok eyleme ve ayaklanmaya bakmak yeter. Tekelci kapitalist sistemin kendisi, her gün, her saat yığınları tarihsel eylemine doğru itiyor. Bu savaşın ne kadar şiddetli geçtiği ve bundan sonra daha da şiddetleneceği biliniyor. Artık, üzerinde yaşadığımız topraklarda hiç bir sınıf, parti, örgüt ya da kişi bu gerçekliğin dışında hareket edemez. Herkes, kendisini savaşımın gelişimine göre konumlandırmak zorunda.

İşte “Denizlerin Partisi”, Leninist Parti, onyıllardır bu gerçeğe göre hareket ediyor. Proletaryanın devrimci sınıf partisi olduğunu, sınıflar savaşımı içerisinde ortaya koyduğu teorik öngörülerini ve pratik tavrıyla gösteriyor. Deniz Gezmiş yoldaşlardan alınan miras, artık devrimin kendisine dönüşmüş durumda.

Türkiye ve K. Kürdistan'da devrimin nesnel gelişimi tüm hızıyla devam ediyor. Bir devrimin nesnel koşulları günden güne daha da olgunlaşıyor. Bu nesnellik, zaten bir “doruk bunalımı” yaratmış durumda; egemen sınıflar arasında çelişki ve çatışmalar derinleşiyor ve bu, öznel faktörün önemini daha da artırıyor. Elbette öznel faktör sadece proletaryanın devrimci sınıf partisi değildir. Aynı zamanda sınıfın, sınıf hareketinin kendisidir. Bugün işçi sınıfı ve emekçiler irili ufaklı bir çok eylem yapıyorlar ve görmek isteyen herkese adeta “biz burdayız” diyorlar. Sınıf hareketini çekip çevirebilecek, ona yön verebilecek bir parti, devrimin zaferini garanti altına alacaktır.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, nitel birikimi itibarıyla uluslararası gelişmeleri doğru tahlil edebilecek, üzerinde yaşadığımız topraklarda sınıf hareketine yön verebilecek güçtedir. Sorun onun kitle bağlarını on kat yüz kat artırmadadır. Günümüzde devrimin en acil, en pratik soru-

nu budur. Kitle hareketine yön verebilecek kadroların hızla bu çalışmaya girişmesiyle sonuç alınacaktır. Sorun kitlelerin örgütlenmesinde, onların içinden yeni kadroların çıkartılmasında, bu kadroların yetiştirilip yeniden kitlelere ulaşmak üzere seferber edilmesindedir.

Böylesi dönemlerde pratik çalışmalar öne geçecektir. Bu işin doğası gereğidir. Şimdi proletaryanın devrimci sınıf partisinin, Leninist Parti'nin şiarı, Lenin'in dediği gibi “Daha az tumturaklı laflar, daha çok günlük çalışma” olmalıdır.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, Leninist adıyla yolunu reformist merkezden ayırdıktan sonra, devrim partisi olduğunu dost ve düşman nezdinde kanıtladı. Önceki yılların birikimiyle militan bir kadro tipi yaratmayı başardı. Bu Türkiye ve Kürdistan'da tutunmak ve kök salmak için şarttı. Şimdi artık buradan daha ileri gitme zamanı. Leninist Parti, ideolojik ve politik olarak en ileri düzeyi temsil ettiğini, öngörülerinin bilimselliği ve sağlamlığı, bunların sınıflar mücadelesinin içinde doğrulanmasıyla kanıtladı. Marx'ın o ünlü sözleriyle biliyoruz ki “*Teori kitlelerle buluştuğu zaman maddi bir güç olur*”. Devrimin tüm yıkıcı güçlerini harekete geçirmek için Leninist Parti, militan kadrolarıyla kitlelerin arasına daha çok gitmeli, onların yakıcı dinamiklerini daha çok harekete geçirmelidir.

Leninist Parti, kuruluşundan bugüne geçen 16 yılda ve 30 yıla uzanan tarihi boyunca sürdürdüğü militan mücadele ile “Denizlerin Partisi” olduğunu göstermiş, proletaryanın devrimci sınıf partisi sıfatını hak etmiştir. Şimdi yapılması gereken, Leninist Parti'yi işçi sınıfı ve emekçiler gözünde de önder konumuna yükseltmek, böylece işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci iktidar için mücadelelerini hızlandırmaktır.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, Leninist Parti'nin sahip olduğu savaşçı ruh hali önümüzdeki dönemin sınıflar mücadelesinde tayin edici rol oynayacaktır. □

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

"Ya ölü yıldızlara hayatı götüreceğiz/ Ya dünyamıza inecek ölüm" diyordu büyük komünist şairimiz Nazım Hikmet. Ölüm Orucu savaşıları, dünyamıza ölümün inmemesi, sokakları ölümün sarmaması, kapılarımızı ölümün zorlamaması, içimize ölümün çöreklenmemesi, hapisaneyi kendi içimizde yaşamamamız için kendi yaşamlarımızı koyuyorlar ortaya. Ve zaferin bir gün o demir kapıların paslı kilitlerini kıracağını ve kendilerini özgürleştireceğini biliyorlar.

Ve Ölüm Orucu sürüyor, umutla, bağlılıkla, kararlılıkla...

Av. Behiç Aşçı, Şişli'deki direniş evinde eyleminin 149. gününde. Eylemini büyük bir kararlılıkla sürdürüyor. Behiç Aşçı, 23 Ağustos tarihinde, eyleminin 142. gününde yaptığı açıklamada; "F tipi tecrit hücreleri, ölüm hücreleridir... Hücrelerde insani yaşam koşullarına sahip değilsinizdir. İnsan, sosyal bir varlık değildir; yalnızca yok edilmesi gereken bir canlıdır. Dört duvar arasında demir kapılar ardındasınız, aslında bir mezardasınız... Gerçek bir mezardan tek farkı oksijen soluyor olmanızdır... Bugün Ölüm Orucu eyleminin 142. günündeyim. 142 gündür müvekkillerimin çektiği acıları düşünerek yürüyorum ve tecrit kalkıncaya kadar da müvekkillerimi açlığımın savunmaya devam edeceğim" dedi. Behiç aşçı sağlık durumuna ilişkin şu bilgileri verdi: "Göz sinirlerinde zayıflama, kas-

larda (özellikle bacaklarda) uyuşma ve ağrı, vücutta ödem başlangıçları, bağırsak hareketlerinde düzensizlik ve kabızlık, yürürken denge bozukluğu, aşırı yorgunluk hissi... Sabah yapılan ölçümlere göre tansiyon: 100-55, nabız: 51 ateş: 36.2, kilo:63'tür." Behiç Aşçı sözlerini "tecrit karşı mücadele etmek, insan haklarını savunmak, 6 yıldır süren ölümlere dur demek vicdan sorunudur. Yambaşımızda ülkemiz hapisanelerinde yaşanan bu vahşete dur demek insanlık görevidir. Herkesin yapabileceği bir şeyler var. Ancak birlikte hareket ederek bu sorunu aşabiliriz" diyerek bitirdi.

Uşak zindanında bulunan Cengiz soydaş Ölüm Orucu Ekibinden Sevgi Saymaz ve Sincan zindanından aynı Ölüm Orucu Ekibinden Kamil Karataş bugün eylemlerinin 122. günündeler. Eylemlerini kararlılıkla sürdürüyorlar.

Adana'daki direniş evinde eylemini sürdüren Gülcan Görüroğlu bugün eyleminin 117. gününde. Eylemini kararlılıkla sürdürüyor.

Devrim onların eriyen bedenlerinde büyümeye devam ediyor. Zafer er geç onların güçlü yürekleri ve soluklarıyla koparılp alınacaktır.

YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!

DİK'Lİ İŞÇİLERDEN AV. BEHİÇ AŞÇI'YA ZİYARET

Burjuvazi, kendi egemenliğini sürdürebilmek için muhalif çevreleri özellikle proletaryayı ve onun devrimci öncülerini çıkardığı yasalarla etkisiz kılmayı amaçlıyor. TC devleti, devrimin kalesi, moral kaynağı olan zindanlardaki proleter devrimci tutsaklara karşı bugüne kadar defalarca saldırmıştır. Ancak, ne katliamlar ne de F tipi zindanlar devrimci tutsakların iradesini kıramadı... İşçi ve emekçi sınıfları kontrol altına almanın yolunun bu sınıfların öncülerini olan devrimci tutsakları etkisizleştirmek olduğunu çok iyi bilen burjuva sınıf ve onun faşist devleti aylar önce üzerinde çalıştığı katliam planlarını 19 Aralıkta "Hayata Dönüş" adı altında uygulamaya soktu. 28 canımızı vahşice katletti, onlarca sakat kaldı, yaralandı ama asla teslim olunmadı. Tam dört gün boyunca bütün olanaksızlığa rağmen savaşıldı. Deniz'ler, Mahir'ler, İbrahim'ler gibi savaşçılar ve birer kahraman gibi ölümsüzleştiler. Ve altı yılı aşkındır ölüm orucu sürüyor. Tekelci faşist medyanın sansürüne rağmen çeşitli eylem ve basın açıklamalarıyla sürdürülmekte olan Ölüm Orucu eylemini kamuoyuna duyuruyoruz, halkı bilinçlendirmeye devam ediyoruz. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da işlenen insanlık suçuna se-

virinci kalan, makale yazmanın ötesinde somut bir eylem yapmaktan çekinen aydınlar, hukukçular avukat Behiç AŞÇI'nın eylemini desteklemelidir. Hatta eyleme geçmeleri de bir aydın olma sorumluluğudur. Bizler DİK'li (Devrimci İşçi Komiteleri) tekstil, fırın ve matbaa işçileri olarak, eyleminin 131. gününde Şişli direniş evine giderek Av. Behiç AŞÇI'ya ziyarette bulunduk. Karanfillerle gittiğimiz direniş evinde bizleri süresiz açlık grevinde olan arkadaşlar karşıladı, kısa süre sonra da eylemini sürdüren Av. Behiç AŞÇI da geldi. Arkadaşlar bizleri çok sıcak karşıladı. Oldukça zayıflamıştı ve eyleminin 131. gününde olmasına rağmen morali yüksekti. Güncel konular üzerine sohbet ettikten sonra, kendisinin eyleme başlamasıyla birlikte diğer avukat ve baroların F tipi zindanlara ve Ölüm Orucularına karşı daha duyarlı yaklaşıklarını ve gündemlerine almak zorunda kaldıkları üzerine konuşmamızı sürdürdük. Bu Ölüm Orucularının bu kadar uzun sürmesinde biz sınıf bilinçli işçilerin diğer işçilere eylemi yeterince anlatmadığımız ve onları eyleme katmada eksik kalmamızdan kaynaklı

olduğunu da ifade ettik. İstirahat saatlerini önceden öğrendiğimiz için sohbetimizi sonlandırarak, yanımızda götürdüğümüz "DEVİRİMCİ TUTSAKLAR ÖZGÜRLEŞTİRİLMEDEN İŞÇİLER ÖZGÜRLEŞEMEZ, DİK'li işçiler" imzalı olan dövizimizi orada bırakarak direniş evinden ayrıldık.

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR!

BEHİÇ AŞÇI YALNIZ DEĞİLDİR!

**ALNI KIZIL BANTLILAR
ONURUMUZDUR!**

**19 ARALIK VE ÖLÜM ORUCU
SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!**

DİK'li İşçiler

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

"Sosyalizm, Hayal Kadar Güzel!"

İstanbul'da inşaat işçisi olarak çalışan Azerbaycanlı işçilerle Sovyet dönemi ve bugün yaşadıkları üzerine bir röportaj yapmak istedik. Türkiye'de inşaat işçisi olarak çalışan iki eski Sovyet yurttaşı bu isteğimizi geri çevirmeyip kabul ettiler. Onlarla Sovyet günleri ve sosyalizm-kapitalizm karşılaştırması yapmamıza yardımcı olabilecek sorular sormayı tercih ettik.

Y.E. Mücadele Birliği: Merhaba, sizler Sovyetler Birliği'nde sosyalizmi yaşamış insanlarsınız, sizinle o dönem hakkında röportaj yapmak istiyoruz. Sizler Azerbaycanlısınız, Türkiye'ye ne zaman geldiniz ve sosyalizm döneminde ne iş yapıyordunuz?

1. İşçi: Geçen sene 2005'te. O zamana kadar Nahçıvan'da öğretmenlik yapıyordum. Sovyetler Birliği'nde tahsil herkes için mecburiydi, herkes tahsilli olmak zorundaydı. Bütün çocuklar devlet nezaretinde eğitimini tamamlamak zorundaydı. Çocuklar çalışmazdı ve çalışmaları yasaktı. Devlet onlara her an nezaret ederdi.

2. İşçi: Türkiye'ye ilk olarak 1993'te geldim. Sosyalizm döneminde tornacıydım.

Y.E. Mücadele Birliği: Sosyalizm döneminin ekonomik sosyal ve kültürel olarak da sizlere kazandırdığı şeyler nelerdi, sosyalizm döneminde mutlu muydunuz?

1. İşçi: Sosyalizm döneminde çok mutluyduk. Devletin bize verdiği emek hakkı (maaş) bizim bütün ihtiyaçlarımızı karşılıyordu. Ve bununla beraber devlet bize senede bir defa turistik hakkımızı verirdi. Bu turistik hakkımızın giderleri devlet tarafından ödenirdi. Günde 8 saat çalışmak fazlasıyla bize yetiyordu. Bununla beraber haftada okullarda bir gün inşaatlarda iki gün istirahat hakkı vardı. İstirahat günleri çalışmak yasaktı.

2. İşçi: Sosyalizmde mutluydum. En azından ailemle beraberdim. Fabrika tarafından bana ev parasız verildi. Sovyetler'de herkesin kendi evi vardı. Kimse ki-

ra ya da kira derdini bilmezdi. Doğal gaz, su, telefon, elektrik parası çok küçük bir miktar ödenirdi. Köylerde çalışan öğretmen ve doktorlar bu para ödemelerinden muafıydılar. Sanatsal üretimleri dernekler ücretsiz olarak karşılardı. Her alanda sanatı herkes öğrenebilir, o yönde kendini geliştirebilirdi.

Y.E. Mücadele Birliği: Azerbaycan'ın şimdiki durumu hakkında bilgi sahibisiniz. O dönemle bu dönemi kıyaslamısınız?

1. İşçi: Sovyetler'de insanların birinci amacı bütün proleterlerin beraber yaşamalarıydı. Herkesin ancak bir evi ve bir arabası olurdu, daha fazlası olmazdı. Ve bu konuda devletin sıkı takibi vardı. İnsanların birbirinden farklılaşmasına hiçbir zaman razı olmazdı. Şu anda kiminin 20 arabası ve bir o kadar da evi var, hatta belki daha da fazlası var. Ama aynı zamanda çoğu insan işsiz ve bundan kaynaklı yaşadıkları yerleri terk edip başka yerlere çalışmaya gidiyorlar. Bu insanların aldıkları para ancak karınlarını doyurmaya yetiyor, çocuklarını bile okula gönderemiyorlar. Ve şimdi çocuklar da çalışmak zorundalar.

2. İşçi: Çok değişmiş, bazı bölgelerde zenginlerin lafını bile edemiyorsun. Ama şunu söylemeliyim ki bizim çobanlarımız bile o zenginlerden kat kat üstün adamlardır. Sovyetler'de tahsil A'dan Z'ye devlete aitti. Şimdi sadece ilkokulu devlet okutuyor. İlkokuldan sonra eğitim paraya dayalı. Ülkede rüşvet çok olduğu için yine parasız okulları zengin çocukları kazanıyor, lise ve üniversitelerin parasızlarında zengin çocukları okuyor. İşçi çocukları ise paralı okullara yönlendiriliyor. Onlar da parasızlıktan okuyamıyorlar.

Y.E. Mücadele Birliği: Şimdi kapitalist bir ülkede işçilik yapıyorsunuz, sosyalizmle kapitalizmi kıyasladığınızda sizce sosyalizmin üstünlükleri neler?

1. İşçi: Sosyalizmde bizim kendi ülkemizde herkesin çalışması için olanak temin edilirdi ve çalışmak için başka yerlere gitmek zorunda değildik. Kendi ülkemizde devletin bize verdiği para kesintisiz olarak ödenirdi. Aldığımız parayı kendi-

mizin ve çocuklarımızın mutlu bir yaşam sürmesi için kullanırdık. Okulların tatil döneminde çocuklarımızı devletin yönlendirdiği tatil yerlerine dinlenmeleri ve eğlenmeleri için gönderirdik. Okul başladığında geri dönerler ve okumaya devam ederlerdi. Şimdiyse kapitalizmde biz bütün bunlardan mahrumuz ve bir daha sosyalizmde yaşadığımız mutlulukları yaşayamayız.

2. İşçi: Tartıya koyamayız, teraziyle ölçemeyiz. Konuşmaya da imkan yok. Sosyalizm, hayal kadar güzel.

Y.E. Mücadele Birliği: Bir gün Nahçıvan'a geri dönmeyi düşünüyor musunuz? Azerbaycan bugün sosyalist olsaydı geri döner miydiniz?

1. İşçi: Nahçıvan'a dönmek mecburiyetindeyim çünkü ailem orada. Ve iki aylık vize müddetim var. Azerbaycan sosyalist olsaydı ben hiçbir zaman köyümden dışarı çıkmazdım.

2. İşçi: Nahçıvan benim vatanım, benim canım, sanki yarım orada. Burada bir gün yaşıyorsam, hayalimde orada iki gün yaşıyorum. Azerbaycan sosyalist olsaydı Türkiye'ye gelmezdim.

Y.E. Mücadele Birliği: Azerbaycan'da ve genel olarak Sovyetler Birliği'nde, sosyalist sistemin dağılmasının nedeni sizce nedir?

1. İşçi: Birinci sebebi halkları karşı karşıya koyup Sovyetler Birliği'nin ekonomisine ağır darbe indirmek. İkinci sebebi ise, kıtlık yaratmak, insanları devlete ve sosyalizme karşı isyan ettirmek, sosyalizmi dağıtmayı amaçlamak. İşsizlik yaratıldı, fabrikalar kapatıldı. Halka bunlarla Sovyetler'in dağılmasının zorunlu olduğunu göstermek istediler ve yaptılar da.

2. İşçi: Halkları birbirine düşürdüler. Kapitalizmin her zaman kullandığı bir şeydi bu. Başta Gorbaçov olmak üzere Amerika ile işbirliği içerisine girildi. Hatırlarsanız denizin dibinde teke tek Reagan ile Gorbaçov Sovyetler'i nasıl dağıtacaklarını konuştular. Gorbaçov o görüşmeden döndükten sonra Sovyetler Birliği'nde kıtlık yaşandı, işyerleri ve fabrikalar kapatıldı. Kıtlık yaratmak için gıda ve tütün gibi maddeler denize döküldü. Devletin çiftliklerindeki hayvanları havasız yerlere koyup öldürdüler Amaçları kıtlık yaratıp Sovyetler'i dağıtmaktı.

Y.E. Mücadele Birliği olarak bizimle röportaj yapmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. □

Ayışığı Sanat Merkezi Filistin Ve Lübnan Halkının Yanında

*“Hayır sevgili yurt, yılma
O yitilen yerlerde karanlık alanlarda
Ne kadar öğütmeye kalksalar da öfkemizi
O sonsuz acının değirmen taşlarında
Yılma, köreltemezler seni
Karartsalar da düşlerini
umudunu kırsalar da
Ve çarmıha gerseler de emeği
Çalsalar da çocuklardan
gülüşü ve sevinci
Yıksalar yaksalar da sonunda
Yeni bir yaşam belirecek sana
Öfkeden ve sonsuz acıdan
doğan bir yaşam
Duvarlarında pıhtılaşan kandan
Yaşama dönüşecek ölüm bir anda
Filizlenip ışıyacak dört bir yanda
Sen ey kanayan yurt sen ey öfkemiz bizim
Sen ey sultanı yüreğimizin...”*

Filistin Halkı yüzyıllardır özgürlük mücadelesi veriyor. Filistin'i işgal eden kan emicilere karşı, taş generaller ufacık avuç-

ları ve kocaman yürekleriyle, savaşıyorlar. Ve kan kusturuyorlar emperyalizme, siyonizme, dünya gericiliğine...

3. Dünya savaşı hızla yayılıyor... emperyalistler çok iyi biliyorlar ki, yıllarca Ortadoğu devrimci hareketlerine moral kaynağı olan Filistin devrimini yenilgiye uğratmadan Ortadoğu'da egemenlik sağlayamazlar. Bu yüzden emperyalizmin maşası siyonist İsrail, Filistin ve Lübnan halklarının üzerine haftalardır bombalar yağdırarak yüzlerce insanı katletti ve hala da katletmeye devam ediyor.

Dünya halklarının gözleri önünde gerçekleştirilen bu katliama karşı tepkiler ve gösteriler gittikçe daha da artıyor.

Burjuvazinin insanlara sunduğu yoz kültüre karşı devrimci kültür ve sanatı üreten Ayışığı Sanat Merkezi de, Filistin ve Lübnan halkı üzerinde gerçekleştirilen katliamları çeşitli etkinliklerle ezilen emekçi halklara en doğru şekilde duyurmaya devam ediyor.

Filistin ve Lübnan halklarının sesini duyurmak amacıyla, Ayışığı Sanat Merkezi 26 Ağustos Cumartesi günü,

İstiklal Caddesi'nde bir etkinlik düzenledi. Saat 19.00'da Ayışığı Sanat Merkezi emekçileri, üzerinde Filistin ve Lübnan'daki katliamı ve buna karşı verilen mücadelenin anlatıldığı resimlerle donatılmış resim sergisiyle birlikte sanat merkezinin önünden Taksim Meydanı'na kadar yürüdü. Orda yapılan açıklamanın ardından Grup Emeğe Ezgi kısa bir dinleti verdi. Cadde boyunca yürünen yolda insanların ilgisi siyah uzun bir kumaşın üzerindeki resim sergisine yoğunlaşmıştı. Öyle ki, açıklama yapılırken Ayışığı Sanat Merkezi emekçilerinin etrafında meraklı gözlerle ve kimi zaman alkışlarla destekleyen insanlar toplandı. Ve Grup Emeğe Ezgi'nin verdiği dinletiyeye bir çok kişi alkışlarıyla ve elleriyle tuttıkları ritimlerle destek oldular. Emeğe Ezgi'nin verdiği dinletiden sonra tekrar Ayışığı Sanat Merkezi'ne kadar yolda Filistin ile ilgili şiirler okunarak yüründü ve Ayışığı Sanat Merkezi önünde kısa bir açıklama yapıldıktan sonra yapılan etkinlik sona erdirildi.

“Bizim Cennetimi de Cehennemimiz de Burası”

1 1 Eylül’de Newyork’ta İkiz Kulelerin vurulmasıyla tüm dünya emekçi halklarına, işçi sınıfı ve emekçilere, devrimci ve komünistlere karşı başlatılan 3. Dünya Savaşı giderek yayılıyor. ABD emperyalizminin uşağı olan siyonist İsrail’in, Filistin ve Lübnan Halklarına karşı başlattığı savaş katliamlarla devam ediyor. Yüz yıllardır özgürlük savaş içerisinde olan Filistin halkı ise İsrail nezdinde tüm dünya emperyalistlerine karşı kahramanca savaşıyor.

Özellikle son süreçte, Filistin ve Lübnan’da neler oluyor, bu savaşın geçmişin de ne var ve özellikle de emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadele üzerimize neler düşüyor? Bununla

ilgili olarak 19 Ağustos Cumartesi günü Gazi Ayışığı Sanat Merkezi, “Filistin ve Savaş” konulu bir panel düzenledi. Saat 17:00’da başlayan panele, kendisi de bir Filistinli olan Filistin’le Dayanışma Derneği’nden Abdul Selam Sultan ve Y.E. Mücadele Birliği Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Vefa Serdar konuşmacı olarak katıldılar. Panele özellikle gençlerin yoğun bir ilgisi vardı.

İlk olarak konuşan Abdul Selam Sultan Filistin tarihini ve mücadelesini anlattı. İsrail’in yapay bir devlet olduğunu belirten Sultan, Yahudilerin hiç bir zaman bir devleti olmadığını, Yahudilerin Filistin topraklarını Tevrat’a dayandırarak kendilerinin olduğunu ileri sürdüklerini ve İsrail’i emperyalistlerin kurduğuna, İsrail’in kurulduktan bir sene sonra BM’ce tanındığını, beş sene sonra ise emperyalist ABD’nin maşası olarak savaştığına dikkat çekti. Sultan ayrıca, zengin Yahudilerin İsrail dışında yaşadıklarını, İsrail’e yoksul yahudilerin gönderildiklerini söyledi. Hamas’ın emperyalistlerin eliyle iktidara getirildiğine vurgu yapan Sultan, “*Hamas da tıpkı Türkiye’deki AKP gibi iktidara geldiğine ilk anda kendisi bile inanmadı. Ne yapacağını bilmiyordu, şaşkındı. Hamas’ta, Ortadoğu’da hızla örgütlenen ve sempati toplayan marsist-leninistlerin önünü kesmek için oluşturulan ‘Yeşil Kuşak’ın bir parçasıdır*” dedi. Selam Sultan, FKÖ özelinde Arap gericiliğini de teşhir etti. Ve Filistin yönetiminde bulunan bazı insanların İsrail şirketleriyle ortaklıkları olduğunu, bunun da sermayenin vatanının, dininin, milletinin olmadığını bir kez daha gösterdiğini vurguladı. “*Bizim cennetimiz de cehennemimiz de burası*” dedi.

Daha sonra konuşma yapan Vefa Serdar ise sınıflar mücadelesine dikkat çekerek, “*Verilen ulusal mücadelelerin geldiği noktayı hepimiz görüyoruz. Silahla kazanılan masada kaybediliyor. Artık ulusal mücadeleler zafer için sınıfsal bir mücadeleye evrilmek zorundadır*” dedi. Sınıflararası ilişkiye de değinen Serdar, emperyalizme karşı mücadelede aynı zamanda kapitalizmle de mücadele edilmesi gerektiğini Filistin’de özgürlük, demokrasi ve sosyalizmin proletarya ile geleceğini vurguladı. Serdar ayrıca, emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu çöküşü geciktirmek amacıyla dünya halklarına bir savaş açtığını, Lübnan’da süren savaşın bunun bir parçası olduğunu, emperyalistlerin Filistin Devrimi’ni yeneden planlarını hayata geçiremeyeceklerini bu nedenle Filistin ve Lübnan’ı hedef aldıklarını söyledi. Filistin halkının ayağındaki en önemli prangalardan birinin Arap gericiliği olduğunu, bu nedenle burada da proletaryanın bağımsız sınıf çizgisinin korunmasının zorunlu olduğunu altını çizen Serdar, Türkiye’de ortalama sol hareketin dinci gericilerle ittifak yaparak, proletaryanın bağımsız sınıf çizgisini muğlaklaştırdıklarını söyledi.

Panel karşılıklı soru cevap bölümünden sonra sona erdi. Biz de tüm yüreğimizle diyoruz ki; zafer, “Benim kanım bir tu tam yağ yakar özgürlük ateşini” diyen Filistin Halkı’nın olacaktır. □

DAİMA ZAFERE KADAR BİZİMLESEN AGİT YOLDAŞ

Devrimin bir sıra neferiydi Agit yoldaş. Adı gibi yiğit, Agit...

Yaşamını devrime ve sosyalizme adanmış bir Kürt Gerilla...

Yaşar Bulut (Agit) yoldaşın tüm yaşamı her devrim yolunda yürüyen Leninist için derslerle doludur. O bir şeye inanmadan önce iyice araştıran birisiydi. Öyle ki Leninist Parti ile ilk tanıştığı günlerde, günlerce süren tartışmalar gerçekleştirdi yoldaşlarıyla, kafasındaki her şeyi çözene kadar tartışmalar devam etti. Ve ezilen, sömürülen işçi sınıfı ve emekçilerin ve Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun Leninist Parti öncülüğünde olacağına inanan yoldaş, her zaman en zor görevlerde en öne atılan oldu. Her zaman bir gerilla olmak istiyordu. Agit'in tüm dikkati, akli fikri hep silahlı alanda idi. Leninist Parti, birinci kongresinde aldığı kararla Leninist Gerilla Birliği kurulmuştu. Ve Agit yoldaşa çağrı yapıldığında, yoldaş çocuklar gibi sevinerek bunu kabul etmiş ve mücadeleye kendini adanmışlığın simgesi olan, yoldaşları tarafından en çok örnek alınan o sözlerini söylemişti: "LGB'nin ölümsüzleşen ilk gerillası ben olacağım. Leninist Parti içinde eylem rekortmeni olacağım"

Agit yoldaş, 25 Ağustos 1993'te , Leninist Gerilla olmanın verdiği büyük onurla ölümsüzleşmişti. Yoldaş kuşatıldığı evde çatışarak ağır yaralandığı ve sonradan götürüldüğü emniyette işkence ile katledilirken aynı zamanda bir onuru daha

*O ne önde, ne arkada
Sırada sıramızdaydı
Ve yanındakinin kanlı başı
Onun omzuna eğilince
Ona sıra gelince
Sayısını saydı
Söz istemez, yaşlı göz istemez
Çelenk melenk lazım değil
Susun
susun
Sıra neferi uyusun*

yaşıyordu: sözünü tutabilmenin verdiği bir onur; LGB'nin ilk ölümsüzleşen gerillası olmanın ve en çok eylem yapan, eylem rekortmeni olabilmenin verdiği bir onur...

Bizlerde ölümsüzleşmesinin 13. yılında Agit yoldaşımızı mezarı başında andık. Saat 17:00'da Yaşar Bulut yoldaşımızın mezarı başında toplandık. Daha sonra üzerinde "Agit Yoldaş Ölümsüzdür / Mücadele Birliği" imzalı pankartımızı açtık. Ve sloganlarımızla selamladık ölümsüz gerillayı: "Agit Yoldaş Kavgamızda Yaşıyor, Agit Yoldaş Ölümsüzdür, Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği..."

Daha sonra yoldaşımız şahsında tüm ölümsüzleşen devrim savaşçıları için saygı duruşunda bulduk. Saygı duruşundan hemen sonra bir yoldaşımız Agit'in hayatını anlattı ve şu sözlerle konuşmasına son verdi; "Yaşam ideallerimiz büyük olmalı. Ne için yaşadığımızı ve ne için öleceğimizi çok iyi bilmeliyiz. Agit yoldaş bunu çok iyi biliyordu. 'Silahlı alandaki adam fazla kitap okumaz' sözünü boşa çıkardı Agit yoldaş. Gerilla olarak yaşadığı dönemlerde de vakit buldukça, gerilla üstlerinde dahi durmadan, bıkmadan usanmadan kitap okurdu." Yoldaşımızın konuşmasından sonra mezar başı anmamız sona erdi. O sırada mezarlıkta şu sloganlar duyuldu; "Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİST, Agit Yoldaş Yaşıyor LGB Savaşıyor, Yaşasın Leninist Gerilla Birlikleri, Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği" □

Akmercan İşçilerine Ziyaret

*Türkiye işçi sınıfına selam!
Selam yaratana!
Tohumların tohumuna,
serpilip gelişene selam!
Bütün yemişler dallarımızdadır!
Beklenen günler, güzel günlerimiz
ellerinizdedir,
haklı günler, büyük günler,
gündüzlerinde sömürilmeyen,
gecelelerinde aç yatılmayan,
ekmek, gül ve hürriyet günleri.*

*Türkiye işçi sınıfına selam!
Meydanlarda hasretimizi haykaranlara,
toprağa, kitaba, işe hasretimizi,
(...)*

*Düşmanı yenecek işçi sınıfımıza selam!
Paranın padişahlığını,
karanlığını yobazın
ve yabancıların roketini yenecek
işçi sınıfına selam!*

*Türkiye işçi sınıfına selam!
Selam yaratana!*

Nazım Hikmet

Evet, biz de işçi sınıfını selamlamaya devam ediyoruz. İşçi sınıfı yoğun bir süreçten geçiyor. İşten atılıyor, maaşları verilmiyor, eziliyor, baskı görüyor, düşük ücret alıyor... Direniyor, hakkını istiyor, grev yapıyor, birleşiyor, savaşıyor...

Onlar çocuklarına şeker, onlar eve bir lokma ekmek götürmek istiyorlar. Onlar, insanca yaşamak istiyorlar. Aldıkları ücretle kira mı ödesinler, elektrik, su, telefon parasını mı ödesinler...

Bu işçilerden çok var ülkemizde, her yerde rastlayabiliriz. Ama direngenlikle-riyle, kararlılıklarıyla bilinçlenmeye açık o kadar işçi var ki...

Hepsini selamlıyoruz...

Gazi Mahallesi'nde 10 Temmuz'da

greve çıktılar Akmercan işçileri...

Biz de bu direnişe bir ses, bir soluk olmak için 30 Temmuz'da Ayışığı Sanat Merkezi ve Grup Emeğe Ezgi olarak destek ziyaretinde bulunduk.

İlk başta önlükler giyildi, dövizler tutuldu... "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Akmercan İşçisi Yalnız Değildir" sloganları atıldı. Daha sonra grev çadırına geçildi. Burada hoş bir işçi havası vardı.

Emeğe Ezgi'nin getirdiği erzaklar verildi. Sohbetlerin ardından Grup Emeğe Ezgi söyledikleri türkülerle, marşlarla, halaylarla işçilerin ve destek ziyaretine gelenlerin beğenisini topladı. Ve tekrar sohbetler başlamıştı. 1 Mayıs'la ilgili ve özellikle 1977 yılının kanlı 1 Mayıs katliamının 30. yıldönümünde, 2007 1 Mayıs'ında Taksim Meydanı'nda olma gerekliliği ile ilgili sohbetlerin ardından çaylar içildi. Akmercan işçileri, yaşadıkları süreci ve mücadelelerinin bundan sonrasını dernekleşme süreci içinde daha da örgütlü bir tarzda sürdürmek istediklerini anlatarak asıl amaçlarının sadece kendi haklarını almak değil, tüm işçi sınıfının özgürlük mücadelesine katkıda bulunmak olduğunu dile getirdiler.

Artık gitme vakti gelmişti. Yalnız olmadıklarını, devamlı ziyaretlerine geleceğimizi söyledikten sonra, "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Akmercan İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarıyla ayrıldık.

**AKMERCAN
İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!**

**UMUDUMUZ KAVGADA
KAVGAMIZ SANATIMIZLA!**

**Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi
ve Grup Emeğe Ezgi**

ayışığı
sanat merkezi

AÇILIŞ ETKİNLİĞİ

Yeni adresimizde de işçi ve emekçilerin sanatını ve kültürünü üretmeye devam ediyoruz.

Gelin hep birlikte üretelim.

PROGRAM

- Fotoğraf Sergisi: Savaşan Halklar
- Ayışığı Şiir Grubu
- Ayışığı Müzik Grubu: Denize Ezgi

Tarih: 03 Eylül Pazar Saat: 15:00

YENİ ADRES

**Atatürk Bul. Bey Mah.
No: 6 / 7 Şahinbey / G.Antep
GAP Otel Yanı
Eylül Kafe üstü
TEL: 0 342 230 38 74**

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

DİRENİŞTEKİ ALCO İŞÇİSİNE JANDARMA SALDIRDI

Kocaeli-Uzunçiftlik'te bulunan AL-CO Tencere Fabrikasında sendikalı oldukları için Ağustos'un ilk haftasında işten atılan işçiler, o günden beri direnişte. İşçiler, anayasal hakları olan sendikal haklarını kullandıklarını ve işlerine geri dönmek istediklerini söylüyorlar.

22 Ağustos günü, jandarma tarafından savcılığa ifade vermeye götürülmek istenen işçiler, fabrikadan ayrılmayı kabul etmeyince, 15

işçi gözaltına alındı. Bu sırada patron, direnişteki işçilerin yerine çalışmak üzere 1 araçla Adana'dan işçi getirdi. Direnişçi işçiler, kapıları kapatıp aracın önüne yatarak aracın işyerine girmesine izin vermediler. Bunun üzerine jandarma eylemci işçilere saldırdı. Direnişteki 37 işçi jandarma tarafından gözaltına alındı. Daha önce ifade vermek üzere götürülen 15 işçi de serbest bırakılmadı.

Gözaltında tutulan işçiler, 24 Ağustos günü serbest bırakıldılar ve kendilerini fabrika önünde bekleyen sendikaların desteğiyle karşılandılar ve direnişlerine devam edeceklerini söylediler.

GEMLİK GÜBRE İŞÇİSİ EYLEMDE

Petrol İş Sendikası üyesi Gemlik Gübre Fabrikası işçileri, son bir ay içinde 26 sendikalı arkadaşlarının işten çıkarılması ve diğerlerinin de işten atılmakla tehdit edilmesi üzerine 22 Ağustos'ta fabrika önünde bir eylem yaptı. Fabrika önünde eylemlerine başlayan işçiler, Gemlik'e kadar yürüdüler.

Yürüyüş esnasında özel güvenlik elemanları, fabrika yolu üzerinde araçla engelleme yaparak içeriye giriş ve çıkışları yasakladı, basın mensuplarını da fabrikaya almadı.

BEYAZ SARAY'DA SAVAŞ KARŞITI EYLEM

Çoğunluğunu Müslümanların oluşturduğu yaklaşık 10 bin Amerikalı, 12 Ağustos günü Washington'da Beyaz Saray önünde toplanarak, ABD ve İsrail'in Ortadoğu'daki eylem ve politikalarını protesto etti.

ABD'nin San Fransisco ve Los Angeles kentlerinde de düzenle-

nen eylemlere binlerce işgal karşıtı katıldı.

Kanada'nın Toronto şehrinde de 10 bin kişi, İsrail terörünü protesto etti.

Aynı gün Almanya'nın başkenti Berlin'de düzenlenen ABD ve İsrail'i kınama eylemine de binlerce kişi katıldı.

LÜBNAN KOMÜNİST PARTİSİ 7 KAYIP VERDİ

İsrail ordusunun Lübnan topraklarına yönelik saldırılardan kısa bir süre sonra, "silahlanma ve siyonist düşmana karşı silahlı mücadele verme" çağrısı yapan Lübnan Komünist Partisi (LCP), 34 günlük çatışmalara ilişkin ayrıntılı rapor yayımladı.

Siyonist saldırılara karşı 1982'de verilen direnişin yeniden örgütlenmesi çağrısı yapan Lübnan Komünist Partisi, açıklamasında, "Sivilleri ve ulusal altyapıyı acımasızca hedef alan İsrail savaş makinasına karşı, Komünist Parti'nin kahraman militanları amansız bir mücadele vermiştir. Bu mücadelelerde Sıfı köyünde evli ve 3 çocuk babası Ahmed Salim Necdî (Ebu Suha), 1986-93 yılları arasında birçok askeri başarıya imza atmış olan Muhammed Ali Necdî (Asfur), Lübnan Demokratik Gençlik Birliği başkanı Ali Hüseyin Necdî ile Hasan Selami Kerim ve Baalbek'te ise 'Kuvet El Ansar' ve 'Halk Muhafızları' lideri ve partimizin Cemaliye köyü sorumlusu Eved Cemal Eddinne (Ebu Ekrem), öğrenci lideri M. Hüseyin Cemal El Dinne ile Cemaliye gençlik sorumlusu Hasan Eved El Dinne şehit olmuşlardır. Lübnan Komünist Partisi, vatanları için şehit olan yoldaşlarını onur ve saygıyla anacak ve gelecek nesillere onların mirasını aktarmayı görev bilecektir" dedi.

DOKTORLARIN UZUN GREVİ BİTTİ

Almanya'daki belediye hastanelerinde çalışan doktorların 26 Haziran günü daha fazla ücret ve daha iyi çalışma koşulları için başlattıkları süresiz grev sona erdi. Meslek örgütü Marburger Bund (MB)'ün yerel hastane ve kliniklerde çalışan 70 bin üyesini kapsayan bir sözleşme imzalandı.

OAXACA'DAKİ ÖĞRETMEN GREVİ

AYAKLANMAYA BÜYÜDÜ

Oaxaca'da işgal altındaki Kanal 9 medya kuruluşuna 20 Ağustos Pazar gecesi geç saatlerde, karşı-devrimci güçler tarafından yapılan saldırı sonucu bir kişi öldü ve iki kişi de saldırganlar tarafından kaçırıldı. 5 kamyonet ile radyo binasına gelen saldırganlar orada bulunan Halk Meclisi (APPO) üyeleri ve öğretmenlere ateş açtı.

21 Ağustos günü, öğretmenler ve Halk Meclisi (APPO) üyeleri, polis Kanalı 9'a yaptığı baskına misilleme olarak 12 radyo istasyonunu ele geçirdi ve şehirde birkaç aracı devirerek ateşe verdi. Polis operasyonlarını engellemek amacı ile ana yollara barikatlar kuruldu.

22 Ağustos günü gerçekleştirilen diğer bir saldırıda da, radyo binası önünde nöbet tutan 52 yaşındaki bir APPO üyesi vurularak öldürüldü. Bu gelişmeler üzerine APPO üyeleri şehre giriş çıkışları durdurdu. Baskına uğrayan Kanal 9, 1 Ağustos'dan beri öğretmen ve APPO üyelerinin işgali altında bulunuyordu.

LİMTER-İŞ EYLEMİNE**POLİS SALDIRDI**

22 Ağustos günü Tuzla'da Dersan Tersanesi'nde meydana gelen patlamada 7 işçi yaralandı. Bu durumu protesto etmek isteyen Limter-İş Sendikası ve işçiler, 23 Ağustos günü bir eylem yaptı. Limter İş, iş bırakma çağrısı yaptığı anda biber gazı ile müdahale eden polis, 6 kişiyi gözaltına aldı.

"DAİMA SENİNLEYİZ**FİDEL'**

Küba lideri Temmuz ayı sonlarında geçirdiği rahatsızlık sonucu tedavi görmesi gerektiğinden başkanlık görevini yerine getiremeyeceği için geçici olarak yerine Savunma Bakanı Raul Castro'ya devretmişti.

Geçirdiği ameliyat ve tedavi süreci boyunca Kübalıların ve tüm dünya emekçi halklarının desteğini yanında bulan Fidel Castro, 80. doğumgünü Venezuela devlet başkanı Hugo Chavez ile birlikte geçirdi.

13 Ağustos günü, 80 yaşına giren Castro, emperyalistlerin tüm saldırılarına ve olumsuz beklentilerine rağmen, ne kadar sağlıklı olduğunu ve dimdik ayakta olduğunu dosta düşmana gösteriyordu.

Yatakta kırmızı eşofmanlarıyla dostları arasında gülen fotoğrafları ile tüm dünya halklarının karşısına çıkan Castro, ne kadar hızlı bir iyileşme süreci geçirdiğini göstererek sevenlerine güven, düşmanlarına ise korku aşıladı.

Castro'yu ziyaret eden Chavez de, onun için sert tahtalı tropikal

bir ağaç olan 'caguairin' benzetmesi yaptı: "Bu, hayatının en güzel ziyareti. Bu nasıl bir insan? Hangi maddeden yapılmış? Sanki, halkın da dediği gibi caguairin'den yapılmış" dedi. Castro da, halkına verdiği mesajda "Çok mutluyum. Sağlığımı kavuşmak için mücadele edeceğim. Ama hem iyimser hem de kötü haberlerle karşılaş-

maya hazırlıklı olmanızı istiyorum" diyerek, iyimser olmayı da sürdürmelerini de söyledi; "ülkemiz ilerliyor ve mükemmel oluncaya dek ilerlemeye devam edecek" dedi.

Castro'ya bir kutlama da, Bolivya lideri Evo Morales'ten geldi. Morales, Küba'nın yardımıyla yenilenen bir hastanenin açılışında binlerce köylüyle birlikte "Daima birlikte olacağız. Çok yaşa Fidel! Çok yaşa Küba!" sloganları attı. Morales, Küba ordusunun kuruluşunun 50. yıldönümü olan 2 Aralık'ta yapılacak resmi doğum günü kutlamalarında Castro'ya koka unundan yapılmış bir pasta götürme sözü de verdi.

Küba halkı da bu gelişmeler sonucunda çok umutlu. Kübalı bir kadın, "Ne mutluluk. Fidel, terslikleri zaferlere dönüştürmek için ne yapacağını iyi biliyor" derken, Havana'da onlarca çocuk da, üzerinde "Daima sizinleyiz Fidel" yazılı pastayla efsane liderin doğum gününü kutluyordu.

KAMU EMEKÇİLERİ**ANKARA'DA EYLEMDE**

KESK'in "Toplu Sözleşme Hakkımızı Kullanacağız" sloganıyla, toplu görüşmelerde bir baskı unsuru olarak başlattığı oturma eylemi, görüşmelerin kesilmesi üzerine bitirildi.

Güvenpark'ta KESK üyelerine hitaben bir konuşma yapan KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul, "Toplu görüşmeler, toplu oyalamaya dönüştü. Hükümet, 2 milyon kamu emekçisini, gözlerinin içine baka baka oyalıyor. Biz, bu oyalamaya karşı çıkıyoruz. Bu nedenle toplu görüşmeler; bizim için bitmiştir. Ancak mücadelemiz asıl şimdi başlıyor... Sizin bütçe dengesi dediğiniz şeyde memur yok. İşçi yok. Çiftçi yok. Sizin bütçe dengesi dediğiniz şeyde IMF parmağı var. Biz de tam olarak bu dengeleri bozmaya geldik. Biz bu hükümetin bütçe dengelerini bozacağız. Biz hükümetle birlikte aile fotoğrafı çektiren konfederasyon başkanlarını orada bıraktık. Biz kendi ailemizin arasına döndük. Kimin gerçek mücadele verdiğini, kimin hükümetle kol kola aile fotoğrafı çektiğini herkes gördü" dedi. Beş yıldır yapılan toplu görüşmelerde alınan kararlar ve mutabakatların hiçbirinin gerçekleşmediğine değinen Tombul, "Bizim uluslararası normlara ve dahası iş yerlerinde, alanlarda verdiğimiz mücadeleye dayanarak toplu sözleşme ve grev hakkımız var" dedi. Toplu Görüşmelerin son günü olan 29 Ağustos Salı günü KESK'in, tüm ülke çapında her ilde sokağa ineceğini belirten Tombul, "Tüm demokratik süreçleri işletip oluşturduğumuz ortak iradeyle ortak bir hattı örgütleyeceğimiz bu dönemde hepimizin yolu açık olsun" diyerek konuşmasını tamamladı. İ. Hakkı Tombul'un konuşmasının ardından kamu emekçilerinin iki gündür süren eylemi sona erdi. □

KADIKÖY'DE FİLİSTİN İÇİN PANKART ASMA EYLEMİ

14 Ağustos Pazartesi günü, Kadıköy İskelesi çıkışının tam karşısındaki binadan saat 19:00 'da vapur yolcuların çıktığı sırada "Filistin Sosyalizmle Kazanacak / Mücadele Birliği Platformu" imzalı pankart asıldı. Asılan pankartın yanı sıra, pankart asıldıktan sonra bir tarafında Filistin bayrağı olan Mücadele Birliği Platformu imzalı bildiriler ve yine bir yüzü Filistin bayrağı olan ve diğer yüzünde de "İsrail Yıkılsın Filistin'e Özgürlük", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Lübnan Halkı Yalnız Değildir", "Filistin'de Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Filistin Sosyalizmle Kazanacak", "Savra Savra Hatta Nasr-Savaş Savaş Zafere Kadar" yazılı kuşlamalar yapıldı. Pankartı asan kişiler, kuşlamaları yaptıktan sonra oradan sorunsuz bir şekilde ayrılırken, yolcuların çıktığı sırada asılan pankart ve ardından yapılan kuşlamalar insanların yoğun ilgisini çekti. Çevreden geçen pek çok kişi binadan atılan bildiri ve kuşlamalardan aldı, okudu. İnsanların yüzünde yapılan eylemin memnuniyeti ve havada halen yere düşmeyen kuşlamalara bakarken yüzlerinde bir güvenin simgesi vardı. Bildirinin üzerinde: "Filistin, Lübnan, Kürdistan.. Ortadoğu'nun yıkılan, yıkılan ve tüm zenginlikleri yağmalanan ülkeleri...

Bugün dünyada hergün 30 bin insan açlıktan, yetersiz beslenmeden yada önlenebilir hastalıklardan ölüyor. Bir buçuk milyar insan açlık sınırında yaşıyor. Bill Gates ve Soros'un servetleri 20 ülkenin milli gelirini aşıyor. İşte Filistin'i, Lübnan'ı, Kürdistan'ı ve diğer ülkeleri ve halkları yıkıma uğratan savaşların gerçek nedeni, sorunun özü budur.

(...) Emperyalist-Kapitalist sistem sıçramalı çöküş sürecini yaşıyor. Çözüm nedir? Bütün kötülüklerin kaynağı olan bu toplumsal sistemi yıkmak. İnsanlığın ve doğanın kurtuluşunu gerçekleştirmek için bu zorunludur, vazgeçilmezdir. 21. yüzyıl emperyalizmin çöküş, sosyalizmin, komünizmin yükseliş çağı olacak. Gün enternasyonalist proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadele içinde yeni bir dünya kurmak için yeni evreye yol alma günüdür. Gün, kendi ülkelerinden yola çıkarak devrim ve iktidar hedefi için mücadeleye atılmak, ardışık dünya devrimleri için savaşma günüdür. Gün, komünist partilerin tarihsel rollerine uygun davranma, sınırsız, sınırsız komünist bir dünya için savaşma günüdür" yazıyordu.

Asılan pankart saatlerce asılı kaldıktan sonra polislerce indirildi.□

“İşçilerin Örgütlenmesi Gerek”

Merhaba Mücadele Birliği çalışanları, emekçileri ve okurları.

Sizlerle bir gıda fabrikasında çalışan, yeni tanıştığımız bir bayan işçiyle yaptığımız uzun bir sohbetin bir bölümünü röportaj olarak paylaşmak istedik.

Y.E.Mücadele Birliği: Merhaba, bize biraz kendinden bahseder misin?

Kadın İşçi: Ben 33 yaşındayım. Bir gıda fabrikasında çalışıyorum. 3 yıldır aynı fabrikadayım. Daha önce de farklı yerlerde çalıştım.

Y.E.Mücadele Birliği: Bizlere çalışma koşullarından bahseder misin?

Kadın İşçi: Ortalama 9,5 saat çalışıyoruz. Bazen 12 saati buluyor. Mesa-

İ ücretleri genelde ödenmiyor ve "dinlendirme" adı altında izne gönderiyorlar. Asgari ücretle çalışıyorum. Çalışma koşullarımız çok ağır, nerde ihtiyaç olursa bizleri orda çalıştırıyorlar. Sağlığımız sürekli kötüleşiyor. Ama çoğumuz işsizlik korkusuyla bu çalışma koşullarına katlanıyoruz.

Y.E.Mücadele Birliği: Uzun bir süredir ülkelerimizde işçilerin ve emekçilerin farklı eylem biçimleriyle sokakları, işyerlerini sarstıklarını görüyoruz hep birlikte. Sizce ne yapmalı?

Kadın İşçi: İşçilerin örgütlenmesi gerek, birlikte, bilinçli davranması gerekiyor. Bilinçlenmesi ve fikir alışverişinde bulunması gerekiyor. Ayrıca işçilerin kurtuluşuna ve bilinçlenmesine yarayacak kitaplar okuması gerekir. Her işçi, yaşadıklarından

öğrenmeli. Mesela bir işçi arkadaşım AKP'nin başa gelmesini istiyordu. Ama AKP geldikten sonra yaşadıklarından öğrendi. Ve şunu söyledi. Hangisi gelirse gelisin hepsi aynı, hiç farketmiyor.

Y.E.Mücadele Birliği: Ne zamandan beri yayınlarımızı okuyorsunuz ve nasıl buluyorsunuz?

Kadın İşçi: Mücadele Birliği'ni 4-5 sayıdır takip ediyorum. Mücadele Birliği öğretici ve eğitici. Özellikle Önsöz'ü ilk sayısından beri okuyorum ve çok beğeniyorum. Özellikle şiirler ve öyküler insanları çok iyi anlatıyor. Çok hoşuma gidiyor ve öğretiyor.

Y.E.Mücadele Birliği: Sohbetin için teşekkürler.

Kadın İşçi: Ben de teşekkür ederim. Çalışmalarınızda başarılar dilerim.

İzmir'den Leninistler

14 AĞUSTOS KADIKÖY

**19 AĞUSTOS
GAZİ AYIŞIĞI EKİN SANAT MERKEZİ**

20 AĞUSTOS KADIKÖY

**26 AĞUSTOS
TAKSİM**

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

DENİZ'LERİN PARTİSİ 17. MÜCADELE YILINDA*

Proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist 17. mücadele yılına Ortadoğu'da savaş yangınının her tarafı sardığı; Türkiye ve K.Kürdistan'ın bu savaş çemberinin tam ortasında kaldığı koşullarda giriyor. Savaş, ona yol açan emperyalistleri n irade ve isteğinden bağımsız olarak her yerde ya devrimci durumlara yol açıyor ya da var olan devrimci durumu daha da olgunlaştırıyor. İşte bu koşullarda yolu devrimci marksist teoriyle aydınlanmış, proletaryanın bağımsız sınıf çıkarlarına, komünizmin temel ilkelerine sıkı sıkıya bağlı; marksist-leninist teorinin savaşa, devlete, devrime ilişkin temel düşüncelerinin tozlu raflarda unutturulmasına izin vermeyen devrimci komünist bir partinin varlığı her bakımdan yaşamsal önemdedir.

Çünkü ancak böyle bir parti iki ülke emekçi halklarını iktidara taşıyabilir, onları zaferle tanıştırmalıdır, gerçek ve kesin kurtuluşun tek biçimi olan komünizme giden yolu açabilir; Kürt halkına özgürlük hakkını, gerçek ve kalıcı demokratik bir barışı, ulusal ve sınıfsal kurtuluşun koşullarını sağlayabilir. Böyle bir parti Türkiye ve K.Kürdistan'da var. Bu parti, TKEP/Leninist'tir.

Büyük mücadelelerle, sert iç savaşlarla belirlenmiş Türkiye ve K.Kürdistan'ın uzun tarihi ve zengin birikimi iki ülkenin emekçi halklarına şu gerçeği bir kez daha göstermiştir: Ne politikaları zıg zağlarla dolu, bitmez tükenmez uzlaşma çağrılarıyla Kürt halkında düş ve umut kırıklığı yaratan UKH, ne de karşı devrimci islamcılarla kol kola yürüyecek, islamcı gericiğin liderlerini baş tacı yapacak kadar sosyalizmin ideallerine ve devrimci politikaya yabancılaşmış; burjuvaziye uzlaşma mesajlarını islamcı gericilikle ittifaklar kurarak, "yurtseverlik" edebiyatı yaparak ileten oportünist hareket kendilerini zafere taşıyabilir.

Bu tarihi ve büyük görevi sadece devrimci komünist parti olarak TKEP/Leninist yerine getirebilir; sadece onun öncülüğü proletaryayı ve diğer emekçi halkları zafere taşıyabilir.

Büyük savaşlar, büyük bunalımlar, bireyler ve toplumlar için olduğu kadar devrimci örgüt ve partiler için de tarihi sınav günleridir. Böyle tarihi günlerde kimi parti ve örgütler şovenizm, dar milliyetçilik, uzlaşmacılık batağında yitip giderken kimileri de büyük devrimci atılımlar gerçekleştirir. Emperyalistlerin Ortadoğu halklarına karşı İsrail'i öne sürerek başlattıkları ve Türkiye'nin adım adım içine çekildiği savaş, herkesi işte böyle tarihi bir sınava tabi tutuyor. Komünizm adına hareket eden ama ufku anti-emperyalizmle sınırlı, Ortadoğu'daki sayısız parti ve örgüt, savaş koşullarında "vatanseverlik" düşünce siyle şovenizm batağına, burjuvaziye uzlaşma batağına hızla çekilirken TKEP/Leninist ortaya çıkan koşullardan bir devrim için yararlanma devrimci politikasını izliyor.

17. savaş yılına giren TKEP/Leninist, bu bağlamda, proletaryayı ve diğer emekçi halkları kendilerini "vatanseverlik" düşüncesiyle şovenizm batağına, burjuvaziye uzlaşma batağına çekmeye çalışan partileri izlememeye çağırıyor. Çünkü bu yol çekilen acıların daha da uzamasından, daha büyük acıların çekilmesinden başka bir sonuç vermez. Emperyalizmin, kapitalizmin ve savaşların yol açtığı büyük acılara son vermenin yolu, her ülke emekçi halklarının savaşın ortaya çıkardığı koşullardan yararlanarak, öncelikle "kendini" burjuvalarını tepeleyerek politik iktidarı, onunla birlikte bütün iktidarı ele geçirip sınıfsız, sömürsüz toplumun, komünist toplumun yoluna girmektir.

Günümüzde artık kapitalizme karşı mücadeleyle birleştirilmemiş "anti-emperyalist" bir mücadele kölelik koşullarının ömrünü uzatmaktan başka bir işe yaramaz. Tek devrimci komünist çizgi, tek devrimci enternasyonalist çizgi mücadelenin bu iki temel hedefini birleştirerek devrimci halk iktidarı için, sosyalizm için mücadele etmektir. TKEP/Leninist, proletaryayı ve diğer emekçi halkları bu devrimci enternasyonalist yoldan yürümeye çağırıyor.

TKEP/Leninist, Denizlerle başlayan tarihi boyunca bu devrimci enternasyonalist çizgiye bağlı kaldı, ona daima sıkı sıkıya sarıldı. Bu, bir devrimci komünist parti olmanın; Deniz'lerin Partisi olmanın bir gereği idi. Parti, mücadele yaşamı boyunca izlediği bu devrimci komünist çizgi nedeniyle, haklı olarak, Denizlerin Partisi adıyla anılır oldu. Şüphesiz bunun, burjuvazinin ağır saldırılarına, reformistlerin ve oportünistlerin tecridine maruz kalmak gibi bedelleri vardı. Parti bu bedelleri ödemeyi tereddütsüz göze almıştı. Ama ne uzlaşma çağrılarının ne de güce tapınan oportünistlerin geçici başarılarının kendisini "baştan çıkarma"sına izin verecekti. Geride bırakılan 16 mücadele yılı bunun sayısız örnekleriyle doludur.

Bu politikanın doğruluğu ve kesin başarısı günümüzde tüm yönleriyle açığa çıkmıştır. Güce tapınan oportünist partiler gerici islamcı politik güçlerle kol kola yürür, onların liderlerinin posterlerini baş uçlarına asacak kadar politik iflase uğrarken proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist 17. mücadele yılında daha güçlü, daha kararlı bir şekilde yoluna devam ediyor. Sınıf savaşının her alanında cereyan eden büyük kavgaların, büyük çatışmaların, savaşların tam ortasında yer alarak geçen 16 savaş yılı TKEP/Leninist'i her bakımdan biletti, çelikleştirdi. Deniz'lere kadar uzanan uzun tarihin kısa özeti gibi duran bu 16 savaş yılında izlenen çizgi geleceğin yolunu da belirliyor. Bu yol zafer yoludur, bu yol kesin kurtuluşa giden yoldur.

TKEP/Leninist, Türkiye ve K.Kürdistan proletaryasını, emekçi halklarını Parti bayrağı altında bu yoldan yürümeye çağırıyor.

PARTİ BAYRAĞI HER YERE HER EYLEME!
ŞAN OLSUN PROLETARYANIN DEVRİMCİ SINIF PARTİSİNE!

TKEP/LENİNİST
MERKEZ KOMİTESİ

*Elimize e-posta yoluyla geçen bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.